

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

Anul XXX Nr. 4947 | Sîmbătă 24 septembrie 1960 | 4 PAGINI — 20 BANI

Cîmp larg de aplicare tehnologiei avansate în producție

Colectivul uzinei noastre a dobîndit în ultimul timp o experiență valoroasă în direcția ridicării nivelului tehnic al producției. Insușindu-și inițiativa metalurgicilor din Orașul Stalin: „În fiecare secție un nivel tehnic ridicat al producției!”, muncitorii, tehnicienii și inginerii noștri au căutat să valorifice cât mai complet resursele interne, pe baza promovării consecvente a tehnologiei înaintate în producție.

Experiența a dovedit că introducerea și extinderea procedurilor avansate de muncă contribuie nemulțumitor la creșterea productivității muncii, la reducerea prețului de cost al produselor. O mare atenție a fost acordată acestei probleme într-una din secțiile-cheie ale uzinei — la turnătorie. Organizația de bază și conducerea secției au antrenat în acțiunea de ridicare a nivelului tehnic al producției în regul colectiv de turnătorie. Astfel, a fost modificată construcția modelelor la 8 repere pentru turbobure, reducîndu-se grosimea pieselor și adăsurile de prelucrare. Un colectiv în frunte cu tehnicianul Teodor Ionescu a adus importante îmbunătățiri constructive la 4 tipuri de robinete.

La tratamente termice a fost introdusă călirea cu curenți de înaltă frecvență — metodă de lucru mai productivă și mai economică. La forjă a fost extinsă forjarea în matrice. În sectorul răcordurii speciale, care are o producție de serie, au fost aplicate la multe mașini dispozitive de copiat.

Introducerea și extinderea tehnicii noi și a metodelor tehnologice avansate au dat colectivului uzinei noastre posibilitatea să realizeze an de an o producție sportivă la un preț de cost din ce în ce mai redus. Numai în primele 7 luni ale acestui an noi am realizat prin reducerea prețului de cost economii bănești în valoare de aproape 3.000.000 lei.

Documentele celui de-al III-lea Congres al partidului au subliniat marea însemnătate a promovării progresului tehnic, ca o condiție principală pentru îndeplinirea cu succes a planului economic de 6 ani. În această direcție posibilitățile și rezervele uzinei noastre nu au fost nici pe departe epuizate.

Pentru descoperirea și valorificarea lor cit mai deplină, la propunerea comitetului de partid, conducerea uzinei a format de curînd un colectiv cuprinzînd peste 80 muncitori și tehnicieni cu o calificare înaltă. Colectivul — împărțit

În grupe, pe secții și ramuri de specialitate — a primit sarcina să studieze procesele tehnologice existente, să facă propuneri de măsuri pentru îmbunătățirea și aplicarea lor largă.

Pe baza propunerilor făcute pînă acum încă în anul acesta se va îmbunătăți și mecaniza transportul pieselor în secții, la alte 16 repere va fi extinsă metoda matrițării, vor fi construite cupatoare pentru încălzirea materialelor cu ajutorul curenților de înaltă frecvență etc.

Ridicarea nivelului tehnic al producției, extinderea tehnologiei înaintate sînt în mare măsură legate de dotarea secțiilor cu aparatură de măsură și control. Or, în uzina noastră se simte lipsa unor asemenea aparataje. La turnătorie, de pildă, analiza șarjelor se face după metode învechite. Din această cauză, cînd este vorba de aliaje, elaborarea șarjelor întreprinde mult. Analizele de laborator durează 10—15 minute în loc de 1—2 minute, cit ar dura dacă am dispune de aparatură pentru analiza spectrală a metalului. Societățile specializate pentru repararea aparatajului de măsură și control.

Uzina noastră — și cred că și alte uzine — are nevoie de o serie de mașini-unelte specializate în executarea anumitor operații. Asemenea mașini pot fi proiectate și construite în țară. Ce se întîmplă însă? Unele institute de proiectări nu se orientează cu destul curaj spre proiectarea unor astfel de mașini sau fixează termene de proiectare foarte îndepărtate. I.T.C.M.E.-București, bunăoară, — care a fost de acord să proiecteze o mașină menită să efectueze dintr-o singură prindere cîteva operații la prelucrarea vanelor — n-a vrut să facă proiectul în mai puțin de un an, cu toate că mașina este strict necesară. Institutele de proiectări ar trebui să răspundă mai prompt diferitelor cerințe ridicate de lupta pentru progres tehnic în întreprinderi.

Colectivul uzinei noastre este hotărît să militeze zi de zi pentru introducerea tehnicii și tehnologiei înaintate, pentru înlăturarea cu succes a sarcinilor ce-i revin în cadrul planului de 6 ani.

Ing. IOAN CHIVĂRAN
director tehnic
Uzinele metalurgice
„Gh. Gheorghiu-Dej”-Tirgoviște

Vizita tovarășei Dolores Ibaruri în țara noastră

Între 19 și 23 septembrie 1960, tovarășa Dolores Ibaruri, președintele Partidului Comunist din Spania, a fost oaspetele țării noastre.

În acest rîstimp, tovarășa Dolores Ibaruri a vizitat noile construcții din București, Fabrica de mase plastice „București”, noua sală a Palatului R. P. Romine. De asemenea, a vizitat orașul Constanța, monumentele sale istorice, litoralul Mării Negre, Șantierul marelui combinat chimic de la Borzești, precum și celelalte uzine și șantiere de construcții din Borzești, orașul nou Onești, Fabrica de fire și fibre sintetice Săvinești, Șantierul combinatului de îngrășăminte azotoase Roznov, Barajul hidrocentral de la Bicaz, Uzina hidroelectrică Stejarul și Cheile Birzului.

În toate întreprinderile vizitate, tovarășa Dolores Ibaruri a avut convorbiri prietenești cu numeroși muncitori și tehnicieni, care au întîmpinat-o cu căldură.

În timpul călătoriei, tovarășa Dolores Ibaruri a fost însoțită de tovarășii: Petre Borilă, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Vilcu Vasile, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional P. M. R. Constanța, Gheorghie Roșu, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional P.M.R. Bacău, Tudose Vasiliu, președintele Sfatului popular orășnesc Constanța, Boboș Ștefan, președintele Sfatului popular regional Bacău, precum și de către alți tovarășii.

Pușcăriile sînt concentrate asupra a ceea ce frîmțea și neliniștește mai mult decît orice omîenirea. Poate că tocmai aici lumea apare în toată diversitatea ei și, firește, cu toate contradicțiile ei. Ne-a fost dat să trăim în vremurile cele mai furtunoase, dar în schimb avem mai mult decît o masă de oameni și oamenii viitorului ne vor învidia.

Multe din lucrurile care pînă foarte de curînd păreau unora imuabile, eterne s-au prăbușit; ca ceva care și-a trăit traiul. S-a statornicit noul, mai progresist, mai drept. Epoca noastră este epoca unei reninnoiri impetuoase a formelor de existență a societății omîenesti, a unui avînt fără precedent spre supraîntrecerea asupră forțelor naturii, a unui avînt fără precedent spre o orînduire socială mai înaintată. Cu toate că trăim în secolul al XX-lea, se mai observă încă rămășițe ale secolelor trecute, mai mult decît atât — reminiscențe ale barbariei. Dar una din trăsăturile principale ale acestei epoci, esența ei, rezidă în deșteptarea popoarelor odinorăz înaplate, oropsite și asuprite.

Secolul nostru este secolul luptei pentru libertate, în care popoarele scutură de pe grumazul lor jugul străin. Popoarele vor o viață demnă și luptă pentru ea. În numeroase țări și numeroase teritorii victoria a și fost cucerită. Dar putem oare să ne mulțumim cu această? Sînt doar cîteva mîi șezii de milioane de oameni care zac în robia colonialistă și îndurără lipsuri crîncene.

Acesta se întîmplă într-o vreme pe care o numim vremea unor mari și promițătoare descoperiri științifice. Mîntea și minile omului au creat nava cosmică care se rotește în jurul pămîntului. El poate încă de pe acum să trimită oameni departe de limitele planetei noastre. Am dezagregat atomul și pîtrundem în celula albuminei. Circulăm pe pămînt și deasupra pămîntului cu o viteză uimitoare și limitele cunoașterii noastre s-au lărgit atît de mult încît ne mirăm noi înșine.

Ar putea să pară că în lumea noastră totul este minunat. Dar în același timp cine poate afirma că lumea noastră este definitiv și bine organizată, că în ea nu există nevoi și lipsuri? Merită să „reflectăm” încă o dată asupra faptului că potrivit datelor Organizației Națiunilor Unite, sute de milioane de oameni de diferite continente duc o viață de foamete și lipsuri. Lumea noastră nu s-a eliberat de sentimentul îngrijorării pentru viitor, ea vede ce pericol prezintă împărțirea în grupuri militare și cursa tot mai intensă a înarmărilor nucleare. Mărețele realizări ale geniului uman pot fi folosite spre binele omîenirii sau în dauna ei. Iată dilema complicată în fața căreia ne aflăm.

Orice om cu judecata sănătoasă se gîndește la ceea ce aduce omîenirii progresul științific, la ceea ce le aduce marelui secol XX. Unii spun, pe bună dreptate, că el a deschis în fața lumii noi orizonturi, posibilități nelimitate de creare a unui bogșug de bunuri materiale și de satisfacere multilaterală a necesităților omului. Alții arată, cu tot atîta dreptate, primejdia uriașă pe care o prezintă faptul că realizările științei și tehnicii pot servi nu acestor țeluri nobile, ci în primul rînd producției unor mijloace monstruoase de exterminare.

Aceste mijloace de exterminare sînt astăzi inactive. Dar, în ultimă instanță, ele sînt produse pentru a începe să funcționeze. Această dispută între optimiști

Libertate și independență tuturor popoarelor coloniale! Să fie rezolvată problema dezarmării generale!

Cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciiov la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O. N. U.

NEW YORK 23 (Agerpres). — TASS transmite cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciiov în cadrul dezbaterii generale la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite.

Domnule președinte! Stimaiți delegați! Cred că oricine urcă la această tribună și cuprinde cu privirea sala își dă seama cît de înaltă și plină de răspundere este adunarea în fața căreia eu cuvînt.

În lume nu există o adunare de mai mare răspundere a reprezentanților de state decît trebuie să fie aceasta. Nu este întîmplător că ea se numește Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. Nu consider necesar să talmăcesc acum sensul denumirii acestei organizații. Vreau doar să subliniez două cuvinte care se află în rînd cu celelalte — Națiunile Unite. În această sală sînt reprezentate multe națiuni și ele trebuie să fie unite nu numai prin zidurile acestei săli, ci și prin comunitatea intereselor omîenirii.

Astăzi e-u adunat aici, pentru a examina problemele internaționale de cea mai mare importanță, delegați reprezentînd acum aproape 100 de state, în jurul se vor afla printre noi delegații noilor membri ai Organizației Națiunilor Unite, zidurile acestei săli se vor da parcă la o parte pentru ca ea să cuprindă un număr și mai mare de teritorii și țări. NU PUTEM DECIT SA SALUTĂM CU TOTUL ACEST EVENIMENT, PENTRU CA DORIM CA ÎN ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE SA FIE REPREZENTATE CU ADEVARAT TOATE STATELE.

Firește că, în prezent, gîndurile noastre sînt concentrate asupra a ceea ce frîmțea și neliniștește mai mult decît orice omîenirea. Poate că tocmai aici lumea apare în toată diversitatea ei și, firește, cu toate contradicțiile ei. Ne-a fost dat să trăim în vremurile cele mai furtunoase, dar în schimb avem mai mult decît o masă de oameni și oamenii viitorului ne vor învidia.

Multe din lucrurile care pînă foarte de curînd păreau unora imuabile, eterne s-au prăbușit; ca ceva care și-a trăit traiul. S-a statornicit noul, mai progresist, mai drept. Epoca noastră este epoca unei reninnoiri impetuoase a formelor de existență a societății omîenesti, a unui avînt fără precedent spre supraîntrecerea asupră forțelor naturii, a unui avînt fără precedent spre o orînduire socială mai înaintată. Cu toate că trăim în secolul al XX-lea, se mai observă încă rămășițe ale secolelor trecute, mai mult decît atât — reminiscențe ale barbariei. Dar una din trăsăturile principale ale acestei epoci, esența ei, rezidă în deșteptarea popoarelor odinorăz înaplate, oropsite și asuprite.

Secolul nostru este secolul luptei pentru libertate, în care popoarele scutură de pe grumazul lor jugul străin. Popoarele vor o viață demnă și luptă pentru ea.

În numeroase țări și numeroase teritorii victoria a și fost cucerită. Dar putem oare să ne mulțumim cu această? Sînt doar cîteva mîi șezii de milioane de oameni care zac în robia colonialistă și îndurără lipsuri crîncene.

Acesta se întîmplă într-o vreme pe care o numim vremea unor mari și promițătoare descoperiri științifice. Mîntea și minile omului au creat nava cosmică care se rotește în jurul pămîntului. El poate încă de pe acum să trimită oameni departe de limitele planetei noastre. Am dezagregat atomul și pîtrundem în celula albuminei. Circulăm pe pămînt și deasupra pămîntului cu o viteză uimitoare și limitele cunoașterii noastre s-au lărgit atît de mult încît ne mirăm noi înșine.

Ar putea să pară că în lumea noastră totul este minunat. Dar în același timp cine poate afirma că lumea noastră este definitiv și bine organizată, că în ea nu există nevoi și lipsuri? Merită să „reflectăm” încă o dată asupra faptului că potrivit datelor Organizației Națiunilor Unite, sute de milioane de oameni de diferite continente duc o viață de foamete și lipsuri. Lumea noastră nu s-a eliberat de sentimentul îngrijorării pentru viitor, ea vede ce pericol prezintă împărțirea în grupuri militare și cursa tot mai intensă a înarmărilor nucleare. Mărețele realizări ale geniului uman pot fi folosite spre binele omîenirii sau în dauna ei. Iată dilema complicată în fața căreia ne aflăm.

Orice om cu judecata sănătoasă se gîndește la ceea ce aduce omîenirii progresul științific, la ceea ce le aduce marelui secol XX. Unii spun, pe bună dreptate, că el a deschis în fața lumii noi orizonturi, posibilități nelimitate de creare a unui bogșug de bunuri materiale și de satisfacere multilaterală a necesităților omului. Alții arată, cu tot atîta dreptate, primejdia uriașă pe care o prezintă faptul că realizările științei și tehnicii pot servi nu acestor țeluri nobile, ci în primul rînd producției unor mijloace monstruoase de exterminare.

Aceste mijloace de exterminare sînt astăzi inactive. Dar, în ultimă instanță, ele sînt produse pentru a începe să funcționeze. Această dispută între optimiști

(Telefoto de la New York)

și pesimiști este realitatea noastră de astăzi. Conținutul principal al acestei realități este lupta a două tendințe, a două linii în relațiile internaționale. Bine înțeles că nu mă refer aici la deosebirea dintre sistemele sociale, deoarece aceste probleme ale vieții interne a popoarelor și statelor lor pot și trebuie să fie rezolvate numai de ele însele.

Această evoluție controversată și complexă a relațiilor internaționale nu s-a conturat nici astăzi și nici ieri. Cele două puncte de vedere asupra evenimentelor mondiale au fost vădit opuse încă din primii ani postbelici. O linie se îndreaptă spre desținderea încordării internaționale, încetarea

lor, la distrugerea tuturor pilonilor colaborării internaționale, cu toate consecințele periculoase decurgînd de aici.

Cele două linii din relațiile internaționale se află de mult în conflict. Dar dacă, în geometria elementară, liniile paralele nu se întîlnesc nicodată, în chestiunile internaționale aceste linii pot să se ciocnească. Iar acesta va fi un moment îngrozitor. Cu numai 10-15 ani în urmă puțini oameni puteau să prevadă rezultatul luptei între cele două linii pe planul politicii internaționale.

Dar în 1960, anul în care trăim cu toții, numai orbiilor nu vîd că în mințile majorității popoarelor se statornicește tot mai ferm

LISTE, PACEA POATE FI ASIGURATA.

Nici nu poate fi altfel, deoarece viața nu poate fi încadrată în simple formule geometrice, deoarece viața se bizuie pe puterea reală a statelor iubitoare de pace, pe simpatia și sprijinul călduros al majorității covîrșitoare a omîenirii.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE A FOST CREATA TOCMĂI ÎN NUMELE VICTORIEI CAUZEI PACII ȘI A LINIȘTELII. ÎN NUMELE SĂLĂRII CAUZEI PACII ȘI SECURITĂȚII POPOARELOR, ȘI VREM SĂ NADAVIDUIM CĂ HOTĂRIRILE CARE VOR FI ADOPTATE DE ACTUALA SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A O.N.U. NE VOR APROPIA PE TOTI DE REALIZAREA TELULUI ÎNTREGII OMENIRI — DE PACE ȘI DREPTATE.

Nu există sarcini mai mărețe decît acelea care stau în fața Organizației Națiunilor Unite. Ea poate adopta hotărîri de o importanță excepțională în domeniul preîntîmpinării primejdiei unui nou război, al apărării drepturilor legitime și securității tuturor popoarelor, ea poate contribui la statornicirea unei colaborări internaționale rodnice.

Cît de serioase sînt problemele prezentate spre examinare acestei sesiuni, cît de acute au devenit ele, o dovedește faptul că o serie de țări sînt reprezentate prin oameni de stat care dețin funcții de conducere în țările lor.

Stimaiți delegați! Am trecut la examinarea problemelor care frîmțea astăzi toate popoarele. Acum, posibilitățile Organizației Națiunilor Unite s-au lărgit, iar răspunderea care îi revine este cu atît mai mare. Am spus deja că Organizația Națiunilor Unite s-a completat cu un detașament mare de tinere state independente din Africa. Mă bucur de posibilitatea ce mi s-a oferit, ca, în numele poporului sovietic, să salut călduros, sincer și din inimă statele admise recent ca membre în O.N.U. și să le transmit urări de fericire și prosperitate.

Drumul pînă aici al reprezentanților acestor state nu a fost ușor. Popoarele acestor țări au îndurat asuprirea, lipsuri și suferințe. Ele au venit la noi după o luptă îndrîjită pentru independență și libertatea lor. Cu atît mai călduros le salutăm astăzi cînd și-au ocupat cu drepturi depline locul legitim în rîndul membrilor Organizației Națiunilor Unite!

Țările care au scuturat jugul colonialismului reprezintă o uriașă și activă forță a păcii. De acum înainte și tinerele state din Africa și zona Mării Mediterane își vor aduce remarcabila lor contribuție la rezolvarea problemelor importante și complexe care stau în fața Organizației Națiunilor Unite.

Propunerile guvernului sovietic

— ÎN SCOPUL LICHIDĂRII TOTALE ȘI DEFINITIVE A REGIMULUI COLONIAL, guvernul sovietic supune spre examinare proiectul unei Declarații în care se proclamă solemn dezideratele:

1. Să se acorde imediat tuturor țărilor coloniale, teritoriilor de sub tutelă și celorlalte teritorii care nu se bucură de autoadministrare, independență și libertate totală în construirea statelor naționale proprii, pe baza liberelor exprimări a voinței popoarelor lor.
2. Să fie lichidate toate punctele de sprijin ale colonialismului — posesiuni și regiuni arătate — pe teritorii străine.
3. Guvernele tuturor țărilor sînt chemate ca în relațiile dintre state să respecte cu strictețe și neabătut prevederile Cartei O.N.U. și ale prezentei declarații.

— ÎN SCOPUL REGLAMENTĂRII PROBLEMEI DEZARMĂRII: Guvernul sovietic prezintă spre examinare Adunării Generale propunerea „PRINCIPALELE PREVEDERI ALE TRATATULUI CU PRIVIRE LA DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ”. Se prevede ca încă din prima etapă a dezarmării să fie lichidate toate mijloacele de transportare la înaltă a armelor nucleare, să fie elaborate măsurile în domeniul unui control internațional eficace în toate etapele, să se treacă clar de la început la reducerea efectivelor forțelor armate și la armamentelor clasice.

Aceste prevederi sînt însoțite de o serie de alte precizări aduse programului dezarmării generale și totale, care fac ca acest program să fie și mai concret, realist și eficient.

— ÎN SCOPUL ASIGURĂRII RESPECTULUI FAȚĂ DE SUVERANITATEA TUTUROR STATELOR guvernul sovietic a propus discutarea în ședința plenară a problemei acțiunilor agresive ale S.U.A.

— Guvernul sovietic consideră îndicat ca în locul secretariatului general să se creeze un organ executiv colectiv al O.N.U. compus din 3 persoane dintre care fiecare să reprezinte un anumit grup de state și anume: state participante la blocurile militare ale puterilor occidentale, state socialiste și state neutre.

cursei înarmărilor, dezvoltarea colaborării internaționale și eliminarea războaielor din viața societății. Ce linie nobilă și minunată este această! Doar omul trăiește pe pămînt pentru victoria dreptății.

Există însă și o a doua linie și nu avem dreptul s-o trecem sub tăcere. Aceasta este linia ațîrșirii „războiului rece”, ea duce la intensificarea neînfrînată a înarmărilor

și vizibil părerea că este necesară menținerea păcii.

Popoarele tuturor țărilor — muncitorii și țărani, intelectuali și o parte a burgheziei, cu excepția unui pumn neînsemnat de militaristi și monopolisti — vor nu de aceea DAȚA POPOARELE VOR LUPȚA ACTIV PENTRU A LEGA MIINILE MILITARISTILOR, ALE CERCURILOR MONOPO-

și vizibil părerea că este necesară menținerea păcii.

Popoarele tuturor țărilor — muncitorii și țărani, intelectuali și o parte a burgheziei, cu excepția unui pumn neînsemnat de militaristi și monopolisti — vor nu de aceea DAȚA POPOARELE VOR LUPȚA ACTIV PENTRU A LEGA MIINILE MILITARISTILOR, ALE CERCURILOR MONOPO-

această direcție îmbucurătoare. Dar forțele întunecate, cărora le convine să întretină încordarea internațională, se mențin cu încăpăținare pe pozițiile lor. Este vorba de un pumn mic de oameni, dar ei sînt destul de influenți și exercită o mare înjurire asupra politicii din țările lor. De aceea este necesar să se depună multe eforturi pentru a le frînge rezistența. De îndată ce politica de desțindere a încordării internaționale începe să devină vizibilă, acești oameni pun imediat în acțiune mijloace extreme pentru ca popoarele să nu resimtă o ușurare, fac tot ce le stă în putință pentru a întoarce din nou lumea înapoi spre timpurile întunecate, pentru a agrava și mai mult încordarea internațională.

Cu o manifestare periculoasă a activității acestor forțe am avut de-a face în primăvara acestui an, cînd avioane aparținînd unuia din cele mai mari state membre ale

O.N.U. și anume Statelor Unite ale Americii, au violat în mod perfid spațiul aerian al Uniunii Sovietice și al altor state. Mai mult decît atât, aceste încălcări ale drepturilor internaționale au fost ridicate de Statele Unite la rangul de principiu al politicii conștiente de stat.

Incursiunea agresivă a unui avion american în spațiul aerian al țării noastre și toate acțiunile ulterioare ale guvernului S.U.A. au arătat popoarelor că se află în fața unei politici deliberate a guvernului Statelor Unite, care a încercat să înlocuiască dreptul internațional prin banditism, iar tratativele cîștite între state suverane egale în drepturi — prin perfidie.

Întreaga lume știe ce lovitură grea a constituit această politică pentru desținderea încordării internaționale. Ea a constituit printr-atele cauza eșecului conferin-

(Continuare în pag. II-a)

Constituția marilor drepturi și libertăți

Poporul nostru sărbătorește azi împlinirea a 8 ani de la adoptarea Constituției R. P. Romine. Constituția noastră este constituția unui popor liber și stăpîn pe soarta sa, care-și făurește o viață nouă, socialistă. În ea și-au găsit ogîndire marile transformări revoluționare înfăptuite în primii ani ai construcției socialiste de țara noastră care pășeste acum în etapa desăvîșirii construcției socialiste. De Ziua Constituției, omenii muncii își exprimă atașamentul fierbînt față de orînduirea democrat-populară, hot-

ăria de a-și consacra toate forțele luptei pentru victoria deplină a socialismului în țara noastră. Constituția R. P. Romine proclamă cu fermătență apărarea păcii drept temelia politicii externe a statului nostru. În aceste zile, cînd delegația R. P. Romine în frunte cu tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej militează la O.N.U., alături de delegațiile celorlalte țări socialiste și de alte state iubitoare de pace, pentru realizarea dezarmării generale și totale, poporul nostru urază din adîncul inimii succes deplin solilor păcii.

Puterea aparține omenilor muncii; cetățenilor țării noastre le este garantat dreptul la muncă, la învățătură, la odihnă — iată cîteva din prevederile Constituției R.P. Romine devenite realitate pentru fiecare om al muncii. O ilustrează, între număratele alte fapte ale vieții noastre de azi: grupul de deputați al Sfatului popular raional „23 August”, discutînd despre planul unor noi construcții de locuințe (fotografia 1); proaspelți absolvenți ai unei școli profesionale străin în jurul construcției ille Ștefan de la uzino „Vasile Roașă”, care-l ajută să se califice (fotografia 2); cursanții de la Centrul școlar agricol Tecuci (fotografia 3); aceșii oameni al muncii care-și petrec concediul pe litoral (fotografia 4).

CUVÎNTAREA ROSTITĂ DE N. S. HRUȘCIOV

(Urmare din pag. 1-a)

țel la nivel înalt de la Paris, care urma să examineze probleme de cea mai mare importanță ale contemporaneității în alte împrejurări, această conferință ar fi putut pune bazele unei colaborări mai sănătoase între state.

Dar învețerății amatori de bunuri străine nu învăță niciodată nimic. Ei mănăncă bătaie dar cred că toate eșecurile se datorează numai imprudenței sau faptului că au folosit mijloace nepotrivite. Și iată-i că se bagă din nou în casă străină, dar de data aceasta pe altă ușa și cu alte chei.

Ceva asemănător se întâmplă și cu organizatorii zborurilor din spațiul aeri aviației americane. Nu știu ce învătămintă au tras ei din incidentul cu avionul „U-2”, dar exact peste două luni, la 1 iulie, au trimis la noi un alt avion militar de tip „RB-47”. Pe acest avion erau instalate tunuri și aparate speciale de spionaj. Acest avion a pătruns la noi din direcția peninsulei Kola. Cu ce scop? Ce urmărea?

Cred că orice om cu judecată sănătoasă își dă seama că acest avion nu ne aducea o încălțătură bună.

De altfel ieri în cuvântarea sa ca președinte S.U.A., dl. Eisenhower, spunea că trupele sovietice au doborât un avion militar american „RB-47”. Nu mă voi angaja într-o discuție în legătură cu această problemă. La timpul său am arătat în mod amănunțit cum s-au petrecut de fapt lucrurile și care este poziția noastră.

Curios este însă faptul că, deși am ascultat cu atenție cuvântarea președintelui, nu am auzit nici un cuvânt despre avionul „U-2” care, de asemenea, a fost doborât deasupra teritoriului Uniunii Sovietice. Cum se explică aceasta? Poate că președintele a uitat despre acest avion?

Ce vor, în fond, să obțină Statele Unite ale Americii trimițând avioane în spațiul aerian al U.R.S.S.? Vor poate să provoace un asemenea incident înocent să facă să vorbească rachetele? Un avion, alt avion, și iată că, în fond, înscenarea unui asemenea incident este gata. Sau poate că deocamdată aceasta nu este decât o politică de sondare a forțelor celeilalte părți?

Oricum, este absolut evident că, prin acțiunile lor, organizatorii provocărilor caută să creeze o atmosferă în care popoarele să trăiască într-o permanentă teamă. Dacă această atmosferă convine guvernului S.U.A., ea nu convine deloc Uniunii Sovietice și majorității covârșitoare a celorlalte state. Am căutat și vom căuta să obținem încetarea fărâdelețelor în relațiile internaționale sub toate aspectele lor.

Uniunea Sovietică nu formulează cereri exagerate. Vrem să obținem doar respectarea celor mai elementare norme de conviețuire între state. Dorim doar să fie respectată cu strictețe Carta O.N.U. care interzice metodele violente, metodele fâhărești și agresive și cere să fie respectate drepturile suverane ale tuturor statelor, ca bază a unei păci trănice pe pământ. Este oare așa de mult? Și oare nu acest lucru îl dorim toți oamenii cinstiți de pe pământ, cărora le sînt scumpe soarta păcii, suveranitatea și independența țărilor lor?

Aliații Statele Unite ale Americii ne reproșează uneori că criticăm mult prea sever guvernul american. Dar pe toată această cale, în prefața cărții „Cine este blind, a bate pe umăr cu îndulgență pe organizatorii provocărilor internaționale, înseamnă să faci un deserviciu cauzei păcii.

A lupta pentru pace înseamnă a demasca cu curaj orice acțiune care implică un pericol de război, ori de la cine ar porni ele. Acest lucru împotriva forțelor bine armate și bine organizate, îngrăduita față de provocatori, indulgența față de ei duce în cele din urmă, după cum o arată experiența, la dezlănțuirea războiului. Istoria cunoaște destule asemenea exemple triste pentru soarta popoarelor.

Zborurile avioanelor americane de spionaj sînt edificatoare și sub alt aspect. Ele au arătat în mod deosebit de grăitor ce primejdie reprezintă pentru pacea păcii, care bazele militare americane, care împinză zeci de state din Europa, Asia, Africa și America Latină.

Asemenea unui focar arde de infecție periculoasă în organism, aceste baze distrug viața politică și economică normală a statelor cărora le sînt impuse. Ele împiedică stabilirea unor relații normale între aceste state și țările vecine. La drept vorbind, ce fel de relații normale pot exista dacă oamenii din aceste țări vecine nu pot dormi liniștiți, dacă planează în permanentă asupra lor pericolul de a fi supuși unei loviturii nicotice, în momentul în care cîștigă militariste americane i se va năzări să organizeze noi provocări?

Organizația Națiunilor Unite nu poate să nu dea ascultare cererilor tot mai insistente ale popoarelor, neliniștite de umelirile dușmanilor păcii. Formele și rezultatele mișcărilor populare pentru pace și colaborare internațională diferă de la țară la țară, dar sensul, cauzele și scopurile ei sînt aceleași — este o mișcare de protest împotriva politicii războiului și promovării politicii curselor istovitoare a inarmărilor, împotriva impuneri unei voințe străine și ostile popoarelor.

Tot mai puțin sînt cei care vor să se mai pună în discuția de acum, cînd orice manifestări ale voinței libere a popoarelor, orice tendințe spre promovarea unei politici independente, din partea fie

a Indoneziei, fie a Irakului sau Guineei, Austriei neutre sau micii Islande, care își apără interesele economice, împiedică o împotrivire înverșunată, stîrșec tunete și fulgere din partea puterilor grupate în jurul N.A.T.O. — această „sfîntă alianță” sui-generis a zilelor noastre, care și-a asumat misiunea de a îngrați de a prizonii spiritului drăgoșei de libertate oriunde ar apărea el pe globul pămîntesc.

Un obiectiv a tot felul de atacuri și intrigi, al activității de subminare și al agresiunii economice și, în sfîrșit, al unor amenințări de intervenție prost camuflate a devenit curajoasă Cuba.

Relațiile Statele Unite ale Americii cu Cuba sînt semnificative. Se știe că în toate domeniile economice Cubei, pînă la victoria revoluției populare în această țară, domneau în mod absolut monopolurile americane, care realizau profituri uriașe din exploatarea oamenilor muncii din Cuba și a bogățiilor pămîntului lor fertil.

În S.U.A. sînt unii cărora le place să se laude cu faptul că nivelul de trai din țara lor este mai ridicat decît nivelul de trai din alte țări. Nici vorbă că nivelul de trai din S.U.A. este în prezent mai ridicat decît nivelul de trai din Cuba. Dar prin ce se explică aceasta? Oare prin faptul că poporul cuban este mai puțin muncitor sau pămîntul cuban nu este atît de fertil? Nu. Desigur că nu este vorba de așa ceva. Hărnicia poporului cuban și dragostea lui de patrie, de pămînt sînt bine cunoscute. Aici este vorba de un total albul. Vreme de mulți ani poporul cuban nu s-a bucurat de roadele muncii sale, monopolurile americane au fost acele care s-au bucurat de ele. Mai este oare de mirare după aceasta că venitul pe cap de locuitor a fost în Cuba, de pildă, în anul 1958 de 6,5 ori mai mic decît în S.U.A.? Acest exemplu vorbește de la sine.

Acum în Cuba s-au stornicrit alte înduile. Alungindu-l pe dictatorul Batista, poporul cuban a și luat în exploatarea străină și și-a luat soarta în propriile mâini, declarînd cu fermecitate monogoliștilor din S.U.A.: „Ajunge cu jeftuirea țării noastre! Ne vom folosi noi înșine de roadele muncii noastre și ale pămîntului nostru!”

Așadar, pretinsa vină a Cubei este că poporul cuban, iubitor de pace și curajos, a dorit să trăiască o viață independentă. Organizația Națiunilor Unite trebuie să facă totul pentru a salva Cuba de primejdia de amestec din afară care planează asupra ei. A permite ca lucrurile să ajungă la o nouă Guatemală ar însemna să se dezlănțuie evenimentele cu consecințe pe care este puțin probabil că cineva ar putea să le prevadă acum.

Pe continentul african au avut loc evenimente furtunoase. Tînăra republică Congo a devenit, chiar dintr-ă treia zi după proclamarea independenței ei, victima unei agresiuni. În fața ochilor întregii lumi, guvernul belgian a încercat să răpească acestei țări libertatea pentru care poporul congolez a luptat cu abnegație zeci de ani. S-a creat o criză internațională care a reînviat în memoria tuturor zilele alarmante din toamna anului 1956 — zilele crizei Suezului. Ca și atunci, un stat african independent a fost supus unei agresiuni neprovocate, au fost încălcate principiile indeobște recunoscute ale relațiilor dintre state, s-a creat o situație împiedicînd o primedie gravă pentru pace nu numai în Africa.

Cît de ridicole și absurde sînt argumentele cu care și-au camuflat acțiunile agresorii! Ei au afirmat că în Congo s-ar crea un „haos” dacă nu ar intra trupe belgiene în această țară, că poporul congolez nu ar avea încă maturitatea necesară pentru o viață independentă. Cine ar putea da crezare acestor afirmații? Africanii au un proverb: „A încerca să înșeli poporul este ca și cum ai încerca să înșofi focul în hirtie”. Agresiunea armată împotriva Congoului a fost condamnată de întreaga Africa, de întreaga opinie publică mondială.

Și desigur că nu gria pentru viața cetățenilor belgieni din Congo, ci interese mult mai concrete ale monopolurilor atotputernice, care s-au stornicrit pe pămîntul congolez, au determinat guvernul belgian să adopte o politică nebanescă, să încerce să îngruneche poporul acestui tînăr stat, să despartă cu forța cea mai bogată provincie a sa, Katanga. Materia primă pentru arma nucleară — uraniu, cobalt, titanium, — forța de muncă ieftină, iată ce se tem monopoliiștii să piardă în Congo. Aceasta constituie adevărata bază a complotului împotriva Congoului. Istoria cunoaște destule asemenea exemple triste pentru soarta popoarelor.

Cînd colonialiștii au simțit că guvernul Republicii Congo, ales în mod legal, care a obținut încrederea parlamentului, a pornit pe un drum sigur spre promovarea unei politici independente, și și-a propus să se călăuzească numai după interesele poporului congolez, au fost puse imediat în acțiune toate mijloacele colonialiștilor pentru a răsturna acest guvern. Colonialiștii au hotărît să obțină crearea unui guvern de interim, care sub înfășurarea de guvern „independent” să aducă de fapt la îndeplinire voința colonialiștilor.

Colonialiștii au făcut acest lucru, așa cum fac întotdeauna, prin metode brutale și prin intervenție directă. Din păcate în Congo au îndeplinit această treabă murdară prin intermediul secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, d-l Hammarskjöld, și prin aparatul acestuia.

Este un lucru rușinos. Trupele O.N.U. care, la cereșea guvernului

legal, au fost trimise în ajutorul acestui guvern, au ocupat aeroporturile, au ocupat postul de radio, au dezorganizat viața statului, au paralizat activitatea guvernului legal. Aceste trupe au creat condiții pentru acțiunile trădătoare ale marionetelor din Katanga, unde au fost adunate și mobilizate forțe împotriva guvernului lui Patrice Lumumba, ales după toate normele democratice.

Colonialiștii și lacheii lor afirmă că Lumumba este comunist. Lumumba, desigur, nu este comunist, dar el este un patriot al țării sale și își slujește cinstit poporul în lupta lui pentru eliberarea de sub asuprirea colonială.

Dar dv., domnilor colonialiști, prin acțiunile dv. de a difuza diferite versiuni despre comunistii ajutați de popoarele din țările coloniale să dea la o parte vîlul cu care acoperiți ochii oamenilor, cu care întunecați conștiința lor. Toate popoarele vor înțelege, și vor înțelege curînd, că comunistii, partidele comuniste — sînt partide care sînt într-adevăr exponenții voinței populare care luptă pentru libertate și independență.

Unele organe ale presei americane și engleze, încurajate de anumite forțe, înăpă că Uniunea Sovietică ar fi fost înfrîntă în Congo. Ce se poate spune în legătură cu aceste afirmații protestiste?

În primul rînd, în Congo n-am suferit și nu am putut suferi nici o înfrîngere, deoarece n-am avut acolo trupe și n-a existat și nu a putut exista nici o intervenție din partea noastră în treburile interne ale Congoului. Am susținut, sustinem și vom susține ca popoarele Africii, ca și popoarele de pe alte continente, să obțină eliberarea lor de sub jugul colonial și să instaurze în țările lor, după apreciere și dorința lor, rînduile convenabile lor.

În al doilea rînd, am fost întotdeauna și vom fi împotriva amestecului imperialistilor în treburile interne ale țărilor care s-au eliberat din dependența colonială, împotriva metodelor nedemne care au fost folosite în Congo.

Colonialiștii caută să dizolve guvernul legal și parlamentul cu ajutorul țărilor care se intitulază „lume liberă”, ei vor să-și sărbătorească victoria. Dar ei jubilează prea devreme deoarece aceasta este o victorie a Pîrhus. Prin pretinsa lor victorie colonialiștii ajută să cadă vîlul de pe ochii popoarelor coloniale care vād tot mai clar că colonialiștii, acordînd formal independența, fac totul pentru a menține jugul colonial.

Poporul nu se va opri la milioanele drumului. El își mobilizează forțele, va acționa cu și mai multă elevațiune și va înțelege că lupta pentru independență este o luptă pentru, ca de drumul spre adevărata libertate trebuie să înălțare multe dificultăți, să învețe să deosebească pe adevărații prieteni de dușmani.

Lupta începută de poporul congolez nu poate fi oprită. Ea poate fi încetînată sau frînată. Dar această luptă va izbucni cu o forță și mai mare și atunci poporul, învingînd toate greutățile, va obține eliberarea deplină.

Statul sovietic a salutat și salută lupta popoarelor coloniale pentru independență și va face tot ce îi stă în putință pentru a acorda ajutor material și moral popoarelor coloniale în lupta lor dreaptă.

Organizația Națiunilor Unite trebuie să ceară restabilirea ordinii în Congo pentru ca parlamentul ales legal de poporul congolez să poată funcționa, pentru ca să fie create condițiile necesare desfășurării normale a activității guvernului legal al Congoului, condus de dl. Lumumba, care s-a bucurat și se bucură de încrederea poporului congolez.

Guvernul sovietic a înscris problema Congoului pe ordinea de zi a celei de-a XV-a sesiuni a Adunării Generale. Adunarea Generală trebuie să dea o răspodă colonialiștilor și acoliilor lor, trebuie să cheme la ordine pe dl. Hammarskjöld pentru ca el să nu abuzeze de funcția de secretar general și să-și îndeplinească atribuțiunile în strictă conformitate cu prevederile Cartei Organizației Națiunilor Unite și cu hotărârile Consiliului de Securitate.

După părerea guvernului sovietic, trebuie să se adopte o hotărîre potrivit căreia în Congo trebuie să rămînă numai trupe ale țărilor africane și asiatiche, iar aceste trupe trebuie să se afle pe teritoriul Congoului numai cu asentimentul guvernului congolez al d-lui Lumumba, ales legal, și să fie folosite numai după cum crede de cuviință acest guvern, în interesele asigurării activității normale a guvernului legal și parlamentului Republicii Congo.

Toate statele, care nu în cuvîntele ci în fapte vor să vadă Congoul liber și independent, trebuie să se abțină de la orice acțiune care pot duce prejudicii integrității teritoriale și independenței Republicii Congo.

Sîntem convinși că poporul congolez va face singur față greutăților ivite și va reuși să facă ordine în țara sa.

Sîntem cu toții martorii situației în care numeroase popoare sînt supuse unor acțiuni duse în scenă, care sub înfășurarea de guvern „independent” să aducă de fapt la îndeplinire voința colonialiștilor.

Nu este nevoie să descriem aici în amănunțime situația dezastruoasă, lipsa de drepturi a peste 100 de milioane de oameni, care se mai chinuie încă în robia colonială. În arhivele Organizației Națiunilor Unite există un număr mai mult decît suficient de rapoarte ale diferitelor Comisii ale O.N.U., petiții și plîngerii care caracterizează situația populației din acele țări și teritorii în care pînă în pre-

spre prăpastie. Obligația sacră a O.N.U. este să se ridice în apărarea drepturilor suverane ale statelor pentru restabilirea unei baze juridice ferme în relațiile internaționale și pentru încetarea curselor inarmărilor.

Din păcate, politica de încălcare a drepturilor inalienabile ale popoarelor se face simțită pînă în prezent chiar și în simlul Organizației Națiunilor Unite.

Să luăm, de pildă, problema reprezentării în O.N.U. a marii Chine populare. A împiedica restabilirea drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze în O.N.U. numai pentru faptul că oriînduiea socialistă a acestui stat nu este pe-

II. Regimul colonial să fie lichidat în întregime și definitiv

Domnilor delegați!

Procesul dezrobirii și renașterii la o viață independentă a popoarelor pe care colonialiștii le-au ținut veacuri de-a rîndul departe de calea principală a dezvoltării omului, proces care se petrece în văzul tuturor, este un simbol măreț al epocii noastre. Numai în 15 ani aproximativ un miliard și jumătate de oameni, adică jumătate din populația pămîntului, a aruncat lanțurile asupriilor coloniale. Pe ruinele vechilor imperii coloniale s-au format zeci de noi state naționale.

În istoria omenirii s-a deschis o perioadă nouă în care popoarele Asiei, Africii, Americii Latine au început să participe activ, alături de popoarele Europei și Americii de Nord, la determinarea destinelor întregii lumi. Fără recunoașterea acestui fapt incontestabil nu poate exista o politică externă realistă, o politică care să meargă în pas cu cerințele vremii și care să corespundă năzuințelor de pace ale popoarelor.

În prezent este oare de conceput soluționarea marilor probleme internaționale fără participarea Republicii Populare Chineze? Pot fi aceste probleme soluționate fără participarea Indiei, Indoneziei, Birmaniei, Ceylonului, Republicii Arabe Unite, Irakului, Ghanei, Guineei și altor state? Chiar și altă părere să încercăm aici, între zidurile Organizației Națiunilor Unite, să nu țînă seama de părerea și de voințele reprezentanților statelor Asiei, Africii, Americii Latine. Ce-i drept, în unele țări occidentale, apariția în O.N.U. a unor noi state din Asia și Africa trezește teamă.

Și chiar mai mult — a început să se vorbească despre felul în care s-ar putea îngrădi intrarea ulterioară în Organizația Națiunilor Unite a noilor state.

În ceea ce privește Uniunea Sovietică, voi spune deschis, sintem mulțumii de apariția în O.N.U. a unui mare număr de noi state. Ne-am pronunțat întotdeauna și ne vom pronunța împotriva oricărei stîrbiri a drepturilor popoarelor care și-au cucerit independența națională. Cu aceste state ne înrudește aspirația comună spre menținerea și consolidarea păcii, spre crearea pe planetea noastră a condițiilor pentru existența pașnică și colaborarea țărilor independent de oriînduiea de stat și socială, așa cum o cer principiile iubitoare de pace proclamate la conferința de la Bandung a țărilor Asiei și Africii. Faptele arată că eliberarea națiunilor și popoarelor aflate sub dominația colonială duce la însănătoșirea relațiilor internaționale, la întărirea păcii globale.

Popoarele noilor state au demonstrat în mod convingător nu numai că sînt capabile să se dispenseze de controlul și tutela puterilor coloniale și că se pot conduce singure, dar totodată că sînt creatoare active ale unei vieți noi, stăpîni incompromisibili mai înțelepți și gospodari mult mai buni ai avutului lor, al bogățiilor țării lor decît puterile coloniale.

La începutul acestui an am avut prilejul să vizitez India, Indonezia, Birmania și Afganistan. Trebuie să spun că am fost puternic impresionat de marile succese înregistrate în avîntul economiei și culturii naționale. În aceste țări am văzut mari șantiere, baraje în curs de construcție, șosele, edificii ale unor noi universități și institut.

Oare poate fi înlînită o imagine asemănătoare în colonii? Acolo așa ceva nu există și nici nu poate exista. Acolo domnește arbitrarul deplin al străinilor. Popoarele din țările coloniale nu numai că li s-a răpit dreptul la independență și autoadministrare, dar sentimentele lor naționale și omenești, ca și demnitatea lor, sînt jignite și călcate în picioare la fiecare pas. Prin exploatarea și jaf nemilos, monopolurile străine pompează din colonii toate bunurile, jefuiesc în mod barbar bogățiile.

Ca urmare a stăpînirii colonialiștilor, economia coloniilor a rămas extrem de mult în urmă în dezvoltarea ei, iar populația muncitoare duce o existență de mizerie. Tocmai în colonii se constată cea mai mare durată a zilei de lucru și totodată cel mai scăzut venit național, cele mai scăzute salarii, cel mai înalt procent de analfabeci, cea mai scurtă durată a vieții, cea mai înaltă mortalitate a populației.

Nu este nevoie să descriem aici în amănunțime situația dezastruoasă, lipsa de drepturi a peste 100 de milioane de oameni, care se mai chinuie încă în robia colonială. În arhivele Organizației Națiunilor Unite există un număr mai mult decît suficient de rapoarte ale diferitelor Comisii ale O.N.U., petiții și plîngerii care caracterizează situația populației din acele țări și teritorii în care pînă în pre-

zent, sub diferite denumiri se menține regimul de administrație colonială. Aceste documente constituie un act de acuzare la adresa rușinosului regim colonial. Ceea ce se petrece în aceste țări și regiuni stîrșite pe bună dreptate indignarea adîncă și minia tuturor oamenilor cinstiți de pe pămînt. Dar și în coloniele care mai există, au trecut vremurile stăpînirii netulburate a asupriilor străine. Cu toate că în colonii rînduile sînt cele vechi, oamenii însă se schimbă. Ei înțeleg tot mai bine situația lor și refuză cu hotărîre să poarte jugul colonial.

Iar cînd popoarele se ridică în luptă pentru libertatea lor pentru a-și stabili mai bună, nici o forță din lume nu poate stăvili această puternică mișcare.

Priviți ce se întâmplă în prezent în colonii! Aidoma unui vulcan, fierbe și cocotesea Africa. De aproximativ șase ani luptă poporul algerian cu eroism și abnegație pentru eliberarea națională. Cu tot mai multă hotărîre se ridică la luptă pentru drepturile lor popoarele din Kenya, Tanzania, Uganda, Ruanda-Urundi, Angola, Mozambic, Rhodesia de Nord, Rhodesia de Sud, Sierra-Leone, Africa de sud-vest, Zanzibar, precum și din Iranul de vest, Porto-Rico și numeroase alte colonii.

Tuturor trebuie să le fie limpede că lupta popoarelor pentru eliberarea lor nu poate fi oprită cu nici un fel de mijloc și cu nici un fel de forțe, întrucît aceasta este un măreț proces istoric ce se petrece cu o forță mereu crescîndă și ireversibilă. Dominația unui stat asupra altui stat poate fi preluată și cu un sat doi. Dar tot așa după cum cîndva oriînduiea burgheză a luat locul feudalismului, tot așa cum acum oriînduiea socialistă la locul capitalismului, așa și robia colonialismului va ceda locul libertății. Acestea sînt legile dezvoltării omenirii și numai aventurierii pot socoti că munți de cadavre și milioane de victime vor stăvili ofensiva viitorului luminos.

Trebuie să se pună capăt colonialismului, deoarece el aduce nenorociri și suferințe nu numai popoarelor din țările înrobite. Nenorociri și suferințe, lacrimi și privațiuni, apasă și popoarele din metropole. Cine poate spune că mamele franceze, ai căror copii se cîmpănesc în Algeria, sînt mai puțin nefericite decît mamele algeriene, care își înmormintează copiii pe pămîntul lor.

Astăzi, cînd curge sîngele popoarelor coloniale, este cu neputință să întorci spatele, să te faci că nu vezi aceste vărsări de sînge și să prezîni lucrurile ca și cînd domnește pacea. Ce fel de pace este aceea cînd au loc războaie crîncene și, din punct de vedere al condițiilor în care se află părțile beligerante, acestea sînt războaie inegale. Trupele puterilor coloniale sînt înarmate pînă în dinți cu toate mijloacele moderne de exterminare a oamenilor, în timp ce popoarele care luptă cu eroism pentru eliberarea lor nu dispun decît de arme primitive, învechite. Dar, oricît de distrugătoare ar fi războaiele duse de colonialiști, victoria va fi de partea popoarelor care luptă pentru eliberarea lor.

Există țări în care, deși simpatizii pentru lupta popoarelor asuprite sînt mari, se resimte teama de a strica relațiile cu puterile coloniale și, de aceea, în aceste țări nu se ridică glasul împotriva războaielor distrugătoare, iar colonialismul este tolerat. Alte țări sînt ele însele colonialiste și din partea lor nu te poți aștepta la nimic. Politica colonialistă, cu toate relele ei, este sprijinită de aliații puterilor coloniale din cadrul blocurilor militare agresive. Dar majoritatea covârșitoare a omenirii a pronunțat de mult sentința definitivă împotriva regimului colonial.

UNIUNEA SOVIETICĂ, FIDELĂ POLITICII DE PACE ȘI DE SPRIJINIRE A LUPTEI PŌPOARELOR ASUPRITE PENTRU INDEPENDENȚA LOR NAȚIONALĂ, POLITICĂ PROCLAMATĂ DE INTERMEZTORUL STATULUI SOVIETIC, V. I. LENIN, CHEAMĂ ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE SĂ ȘI RIDICE GLASUL ÎN APRĂRAREA CAUZEI DREPTULUI A ELIBERĂRII COLONILOR ȘI SA ÎNDEPLINĂ MASURILE PENTRU DEPRINȚAREA LICHIDAREA A REGIMULUI COLONIAL DE ADMINISTRARE.

Lichidarea totală și definitivă a regimului colonial în toate formele și manifestările sale este dictată de întregul curs al istoriei mondiale din ultimele decenii. Acest regim este condamnat, iar pierrea sa este o problemă de timp. Practic, în prezent, problema se pune numai astfel: funeraliile regimului colonial vor fi liniștite, sau vor fi însoțite de aventuri primejdioase ale adeptilor colonialismului, care revîngă la mijloace extreme. Evenimentele din Congo constituie o reamintire proaspătă a primejdiilor existente.

fost primită pînă în prezent în O.N.U. Credem că este timpul de a rezolva în sfîrșit această problemă, de a primi Republica Populărilor Mongolă în Organizația Națiunilor Unite pentru ca ea să poată participa pe bază de egalitate în drepturi cu alte state suverane la discutarea și rezolvarea celor mai importante probleme internaționale.

Prin însăși natura și menirea ei Organizația Națiunilor Unite trebuie să aibă statutul unei organizații mondiale universale. Existența O.N.U. și-ar pierde sensul dacă ea ar deveni o organizație unilaterală și s-ar cobori la situația de vechii al unuia sau altuia din grupările militare.

Datoria Organizației Națiunilor Unite, chemată să slujească cauzei întăriri păcii și securității popoarelor, este de a face tot ce depinde de ea pentru a nu permite izbucnirea unor noi conflicte militare în Asia, Africa, America Latină prin ciocnirea puterilor coloniale cu popoarele care luptă pentru libertatea și independența lor. Trebuie oare să demonstrăm că în orbita oricărui conflict de acest fel pot fi atrase marile puteri și atunci, în mod inevitabil, războiul, la început local, se transformă într-un război general, într-un război mondial? Nu este suficient numai să ne apărăm de umelirile colonialiștilor, trecînd dintr-o criză internațională în alta. Trebuie să punem la adăpost trancie omenirea de aceste umeliri, să asigurăm pacea împotriva aventurilor militare coloniale.

TREBUIE SĂ LICHIDĂM COLONIALISMUL O DATA PENTRU TOTDEAUNA, SĂ-L ARUNCĂM LA LADA DE GUNOI A ISTORIEI.

Oare nu Organizația Națiunilor Unite trebuie să se pronunțe pentru lichidarea regimului de administrație colonială, devreme ce, conform Cartei, obligația O.N.U. este de a afirma încrederea în drepturile omului, în demnitatea și valoarea personalității umane, în egalitatea în drepturi a națiunilor mari și mici? Cum se pot dezvoltă relații prietenești între națiuni pe baza respectării principiului egalității în drepturi și autodeterminării popoarelor — ceea ce constituie temelii Organizației Națiunilor Unite — și totodată să se

1. Să se acorde imediat tuturor țărilor coloniale, teritoriilor de sub tutelă și celorlalte teritorii care nu se bucură de autoadministrare, independență și libertate totală în construirea statelor naționale proprii, pe baza liberelor exprimării a voinței și dorințelor popoarelor lor. Regimul colonial și administrația colonială, sub toate formele sale, trebuie să fie desființate pe deplin pentru a da posibilitate popoarelor din aceste teritorii să-și hotărască singure soarta și formele conducerii de stat.

2. Să fie lichidate toate punctele de sprijin ale colonialismului — posesiuni și regiuni ardate — pe teritoriul străine.

3. Guvernul tuturor țărilor sînt chemate ca în relațiile între state să respecte cu strictețe și neobșit prevederile Cartei O.N.U. și ale prozanței Declarații privitoare la egalitatea și la respectarea drepturilor suverane și integrității teritoriale ale tuturor statelor fără nici o excepție, negînduînd nici un fel de manifestări ale colonialismului, nici un fel de drepturi sau avantaje excepționale pentru unele state în detrimentul altora.

Convinși că lichidarea deplină a regimului de administrare colonială va fi un înalt act de adevărat umanism, un pas uriaș înainte pe calea civilizației și progresului, APRESAM UN APEL FIEBÎNTE TUTUROR GUVERNELOR REPREZENTATE ÎN ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE CA ELE SA SERVEASCĂ BINEVEDERILE ACESTEI DECLARAȚII.

În proiectul de Declarație pregătit de guvernul sovietic și supus atenției dv. sînt dezvoltate detalii considerabile după care ne-am călăuzit atunci cînd am prezentat această propoziție în fața Adunării Generale. Solicităm difuzarea acestui proiect de Declarație ca document oficial al Adunării Generale a O.N.U.

În cadrul intervenției mele în discuția generală, aș dori să mai relev următoarele.

Adoptarea de către O.N.U. a unor măsuri în vederea lichidării definitive a regimului colonial nu numai că ar crea condiții favorabile pentru localizarea și stabilirea actualilor focare de prînzărie a războiului, dar ar crea și o luptă armată între colonialiști și popoarele care luptă pentru independența lor, dar ar reduce cu mult și posibilitatea izbucnirii unor noi conflicte militare între state în aceste regiuni ale lumii. Popoarele țărilor care suferă în prezent de pe urma umililor generate de dominația străină ar căpăta o perspectivă clară și apropiată de eliberare pașnică de sub jugul străin, iar statele care se agată de posesiunile lor coloniale ar fi răspunzătoare în fața O.N.U., în fața opiniei publice mondiale pentru îndeplinirea prevederilor Declarației propuse. Se înțelege că această perspectivă va deveni realitate în cazul cînd puterile coloniale nu se vor echiva de la îndeplinirea hotărîrilor O.N.U.

Nimeni nu are dreptul să uite de asemenea ce schimbări mari ar aduce lichidarea regimului de administrație colonială în viața popoarelor din țările înrobite. Aceasta ar fi nu numai o victorie a dreptului uman elementar și a dreptului internațional — lucru pentru care O.N.U. este obligată să lupte nu în vorbe ci în fapte — ci și o atragere a popoarelor înapoi, în urma asupriilor de veacuri, la folosirea bunurilor științifice și tehnicii moderne, la cultură și progres social.

Este greu de apreciat la justa valoare uriasa însemnătate a lichidării regimului colonial pentru întreaga economie mondială. Este îndeobște cunoscut că economia coloniilor și teritoriilor aflate sub tutelă este subordonată în prezent intereselor egoiste ale monopolurilor străine, iar industrializarea acestor țări este frînată artificial.

Închipuiri-vă că situația se va schimba și că aceste țări și teritorii, devenind independente, vor avea posibilitatea să folosească pe scară largă bogatele resurse naturale de care dispun, să înfăptuiască industrializarea, iar populația lor va începe să trăiască mai bine. Aceasta ar duce la o creștere colosală a volumului pieții mondiale, ceea ce, fără îndoială, ar exercita o influență favorabilă nu numai asupra dezvoltării economice a țărilor Orientului, ci și asupra economiei țărilor din Occident dezvoltate din punct de vedere industrial.

Pentru lichidarea inapoiului de veacuri a țărilor care se eliberează, un rol pozitiv l-ar avea ajutorarea lor economică și tehnică pe linia Organizației Națiunilor Unite, precum și pe bază bilaterală. Desigur că aceasta va necesita fonduri considerabile. De unde pot fi ele procurate fără a împovăra populația țărilor dezvoltate din punct de vedere industrial? Vă atrag atenția din nou asupra faptului că această tribună asupra unei surse cum este dezastruoasă. Alocarea numai a unei zecimi din fondurile pe care marile puteri le cheltuiesc acum pentru nevoile militare ar spori cu zeci miliarde dolari pe un ajutor acordat țărilor slab dezvoltate. Construcția complexă a unui din cele mai mari sisteme energetice din lume — cel din regiunea Inghi (Congo), capabil să facă prosperă o vastă regiune din Africa, este evaluată la cinci miliarde dolari.

Este cazul de asemenea să a-mintim că datorita morala a statelor care au avut în trecut colonii este de a înalpa popoarelor eliberate ale acestor țări mîcar parte din valorile pe care le-au luat prin exploatarea cruntă a populației și prin jefuirea bogățiilor naturale.

S-ar putea afirma că Uniunii Sovietice îi este ușor să ceară lichidarea regimului de administrație colonială, deoarece Uniunea Sovietică nu

CUVINTAREA ROSTITA DE N. S. HRUSCIOV

(Urmare din pag. II-a)

Să luăm de pildă republicile sovietice din Asia Centrală. Astăzi Kazahstanul, Uzbekistanul, Kirghizia, Turkmenia, Tadjikistanul — toate republicile surori din Asia Centrală s-au transformat din colonii inapoiate ale Rusiei țariste în republici socialiste înaintate, dezvoltate din punct de vedere industrial. În perioada dintre 1913 și 1960 inclusiv, producția marilor industrii a crescut în republicile mai sus-amintite de peste 60 de ori. O țară cindva inapoiată cum este Kazahstanul produce astăzi pe cap de locuitor tot atâtea produse industriale ca și Italia, iar în ceea ce privește energia electrică, de pildă, în Kazahstan se produce pe cap de locuitor mai mult decât în Italia și tot atât cât în Japonia.

Pe teritoriul Asiei centrale și al Kazahstanului nu se produceau înainte de Revoluție decât 7.000.000 kWh energie electrică — de 300 de ori mai puțin decât în întregul imperiu rus, în timp ce astăzi acolo producția anuală de energie electrică va fi de 19 miliarde kWh, adică de nouă ori mai mult decât producția de energie electrică din întreaga Rusie prerivolucționară.

Popoarele Uniunii Sovietice sînt ocupate cu munca pașnică creatoare pentru a transpune cu succes în viață sarcinile planului septenal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe anii 1959 — 1965. În urma îndeplinirii acestui plan volumul global al producției industriale a U.R.S.S. va crește de aproximativ două ori în zece ani. Producția de energie electrică din țară va crește de peste două ori, iar în Asia Centrală de aproape trei ori.

Încă de pe acum republicile din Asia Centrală produc anual aproximativ 800 kWh energie electrică pe cap de locuitor, adică considerabil mai mult decât produce, de pildă, oricare din republicile Americii Latine. Republicile sovietice din Asia Centrală și Kazahstanul produc de cîteva ori mai multă energie electrică decât unele state vecine cu ele, ca de pildă, Turcia, care produce 95 kWh pe cap de locuitor, Iranul — 36 kWh, Pakistanul — 11 kWh.

A crescut de asemenea nemăsurat de mult economia și cultura altor popoare relativ puțin numeroase ale Uniunii Sovietice, unite în republici autonome. Astfel, producția marilor industrii a R.A.S.S. Jakută a crescut în perioada 1913-1959 de 53 de ori, a R.A.S.S. Komî — de 169 ori, a R.A.S.S. Bătăre — de 147 ori, a R.A.S.S. Baskîre — de 163 de ori.

În familia republicanilor socialiste egale în drepturi, fostele periferii ale Rusiei prerivolucționare, care erau foametei și bolilor, s-au transformat în bunuri înfloritoare, în care nivelul de trai a crescut ca și în întreaga Uniune Sovietică. Nivelul salariului muncitorilor și funcționarilor de aici

nu se deosebește de salariul din alte republici ale Uniunii Sovietice. Lor le sînt asigurate, la fel ca tuturor cetățenilor din U.R.S.S., pensii, ajutoare de boală și alte beneficii sociale.

Ne mindrim cu faptul că, pe baza experienței fostelor periferii ale Rusiei, a fost demonstrată posibilitatea deplină pentru țările Orientului de a lăchida în cursul vieții unei singure generații inapoierea, mizeria, boala, incultura și de a se ridica pînă la nivelul țărilor înaintate din punct de vedere economic.

Acum permiteți-mi să mă refer la alte exemple, care ilustrează felul cum înfăptuiesc colonialiștii practic „mistuina civilizatoare” în colonii.

Pînă în momentul obținerii independenței de către fostele colonii, venitul național anual pe cap de locuitor era, potrivit datelor oficiale ale O.N.U., în Indonezia doar de 25 dolari americani, în timp ce în Olanda era de 20 de ori mai mare. În Birmania, acest venit era de 36 dolari, în India — de 57 dolari, adică de peste 10 ori mai mic decât în Anglia. Pînă în momentul cuceririi independenței de către poporul congolez, venitul național pe cap de locuitor în Belgia era de 13 ori mai mare decât venitul congolezilor. Totodată, în Congo, ca și în alte țări coloniale, partea leului din acest venit extrem de redus era însușită de colonialiști.

Să luăm un indice atât de important al dezvoltării economice a țării ca producția de energie electrică. Pînă în momentul obținerii independenței, în Birmania se produceau anual 4 kWh pe cap de locuitor, în India — aproximativ 15 kWh, în Pakistan — 2 kWh, în Egipt — aproximativ 50 kWh, în timp ce în 1947 în Anglia s-au produs pe cap de locuitor peste 1.100 kWh.

Colonialiștii au ținut popoarele înrobite în ignoranță și întuneric. În 1950 numărul științurilor de carte din Indonezia nu depășea 15-20 la sută. În India, chiar la cîteva ani după cucerirea independenței, cînd fuseseră deja luate măsuri pentru extinderea sistemului învățămîntului public, științurile de carte erau încă la cîteva la sută din populație, iar în Pakistan — 14 la sută. În momentul dobîndirii independenței de către țările Indochinei franceze, în Franța la 100.000 de oameni reveneau 330 studenți, iar în Cambodgia — 4. În Indonezia, în 1948 un medic trebuia să deservescă 67.000 de oameni. Nu este de mirare că, în urma nivelului de trai scăzut și a lipsei de asistență medicală cuvenită, durata medie a vieții în toate fostele colonii este monstruos de scăzută în comparație cu metropolele. În unele din aceste țări un om nu trăiește în medie mai mult de 35 ani, adică de două ori mai puțin decât în țările care le-au ținut în stare de înrobire colonială. Aceasta este o moștenire încă nelichidată a rînduicilor coloniale.

Dacă statele metropole s-ar fi

avut de cîștigat nu numai miile noriștilor naționali, ci și rușii, ucrainenii și bielorușii — națiuni care formează majoritatea populației Uniunii Sovietice.

Ne mindrim cu faptul că, pe baza experienței fostelor periferii ale Rusiei, a fost demonstrată posibilitatea deplină pentru țările Orientului de a lăchida în cursul vieții unei singure generații inapoierea, mizeria, boala, incultura și de a se ridica pînă la nivelul țărilor înaintate din punct de vedere economic.

Acum permiteți-mi să mă refer la alte exemple, care ilustrează felul cum înfăptuiesc colonialiștii practic „mistuina civilizatoare” în colonii.

Pînă în momentul obținerii independenței de către fostele colonii, venitul național anual pe cap de locuitor era, potrivit datelor oficiale ale O.N.U., în Indonezia doar de 25 dolari americani, în timp ce în Olanda era de 20 de ori mai mare. În Birmania, acest venit era de 36 dolari, în India — de 57 dolari, adică de peste 10 ori mai mic decât în Anglia. Pînă în momentul cuceririi independenței de către poporul congolez, venitul național pe cap de locuitor în Belgia era de 13 ori mai mare decât venitul congolezilor. Totodată, în Congo, ca și în alte țări coloniale, partea leului din acest venit extrem de redus era însușită de colonialiști.

Să luăm un indice atât de important al dezvoltării economice a țării ca producția de energie electrică. Pînă în momentul obținerii independenței, în Birmania se produceau anual 4 kWh pe cap de locuitor, în India — aproximativ 15 kWh, în Pakistan — 2 kWh, în Egipt — aproximativ 50 kWh, în timp ce în 1947 în Anglia s-au produs pe cap de locuitor peste 1.100 kWh.

Colonialiștii au ținut popoarele înrobite în ignoranță și întuneric. În 1950 numărul științurilor de carte din Indonezia nu depășea 15-20 la sută. În India, chiar la cîteva ani după cucerirea independenței, cînd fuseseră deja luate măsuri pentru extinderea sistemului învățămîntului public, științurile de carte erau încă la cîteva la sută din populație, iar în Pakistan — 14 la sută. În momentul dobîndirii independenței de către țările Indochinei franceze, în Franța la 100.000 de oameni reveneau 330 studenți, iar în Cambodgia — 4. În Indonezia, în 1948 un medic trebuia să deservescă 67.000 de oameni. Nu este de mirare că, în urma nivelului de trai scăzut și a lipsei de asistență medicală cuvenită, durata medie a vieții în toate fostele colonii este monstruos de scăzută în comparație cu metropolele. În unele din aceste țări un om nu trăiește în medie mai mult de 35 ani, adică de două ori mai puțin decât în țările care le-au ținut în stare de înrobire colonială. Aceasta este o moștenire încă nelichidată a rînduicilor coloniale.

Dacă statele metropole s-ar fi

călăuzit într-adevăr după interesele popoarelor coloniale, dacă ele le-ar fi acordat într-adevăr ajutorul despre care le place să vorbească și nu s-ar fi ocupat de laf și exploatare, atunci popoarele din colonii și metropole s-ar fi dezvoltat egal și nu s-ar fi deosebit atât de izbitor în dezvoltarea economiei naționale, culturii, bunăstării. Cel de comunitate mai este și aceea în care nivelul de trai al țărilor din Occident și din colonii nici nu poate fi comparat? Aceasta nu este o comunitate, ci o dominație a unora asupra celorlalți, unui beneficiu din munca și bunurile celorlalți, pe care-i exploatează și îi jefuiesc, iar bogățiile naționale ale acestora sînt pompate în metropole. Popoarele coloniale nu au decît o singură ieșire din starea de mizerie și lipsă de drepturi — lichidarea regimului colonial de administrare.

Apărătorii regimului colonial înspăimîntă popoarele din metropole afirmînd că, după lichidarea sistemului colonial, viața populației din țările dezvoltate din punct de vedere industrial se va înrăutăți. chipurile, inevitabil. Inconsistența acestor afirmații este evidentă.

În primul rînd aceste afirmații li demască complet pe autorii lor, care recunosc fără să vrea că metropolele conțin și ele „cîștigurile” coloniale și țările dependente și că obțin din aceasta profituri fabuloase. Acest lucru este adevărat, dar se mai știe și că supraprofiturile nu sînt folosite de păturile largi ale populației din metropole, ci intră în primul rînd în buzunarele monopolurilor. Dar de regimul colonial se cramponează nu popoarele din metropole, ci milionarii și miliardarii.

În al doilea rînd, experiența dezvoltării multor țări, care și-au curcit independența națională, arată în mod convingător că în condițiile dezvoltării rapide a economiei naționale, și în aceste țări piața internă devine incomparabil mai largă, este posibil să consume indus-trial din țările mai dezvoltate și, în același timp, pe baza dezvoltării forțelor lor de producție, să furnizeze țărilor dezvoltate din punct de vedere industrial mai multe materii prime și diferite produse și mărfuri, necesare economiei acestora. Aceasta este un sistem mai înaintat și rațional de relații între țări, care duce la avîntul continuu al bunăstării popoarelor, atît din țările în trecut coloniale și dependente, înapoiate din punct de vedere economic, cît și din țările mai dezvoltate.

Întreaga evoluție a vieții, întreaga dezvoltare economică și politică arată că istoria condamna înplacabil regimul colonial rușinos care și-a trăit veaul.

Se înțelege că nu trebuie să ne așteptăm ca propunerile noastre referitoare la lichidarea regimului colonial, care corespund intereselor arzătoare ale omenirii, vor fi primite în mod favorabil de către cei care se mai agață încă de

rînduiciele coloniale. Aud de pe acum vocile critice ale apărătorilor regimului colonial. Însă și aceora care s-au obișnuit să-și călădească bunăstarea pe seama popoarelor asuprite din colonii, le spunem: gîndiți-vă, priviți ce se întîmplă în jurul vostru. Dacă nu astăzi, atunci curînd, foarte curînd se vor năru definitiv rînduiciele coloniale, iar dacă nu va veți da la o parte din drum la timp, atunci oricum veți fi măturați. Nu se poate prelungi viața condamnatului regim de administrație colonială nici prin comploturi, nici chiar prin forța armelor. Toate acestea nu vor face decît să intensifice și să facă și mai inversunată lupta popoarelor împotriva acestui regim complet putred.

Dar numărul adeptilor regimului colonial devine tot mai mic în înseși țările colonialiste și în ultimă instanță nu lor le revine ultimul cuvînt. De aceea ne adresăm rațiunii și clarviziunii popoarelor din țările occidentale, guvernelor și reprezentanților lor la această înaltă adunare a Organizației Națiunilor Unite: să ne coordonăm acțiunile îndreptate spre lichidarea regimului de administrație colonială și să accelerăm prin aceasta procesul istoric logic, să facem totul pentru ca popoarele din țările coloniale și dependente să devină egale în drepturi și să-și poată hotări singure soarta.

Salutăm lupta sfîntă de eliberare a popoarelor coloniale împotriva colonialiștilor. Dacă puterile coloniale nu vor accepta de glasuși rațiunii și își vor continua vechea lor politică colonială, vor continua să oprime țăările coloniale, popoarele care se sîfîtează pe poziția lichidării regimului colonial vor trebui să acorde tot ajutorul posibil luptătorilor pentru independență, împotriva colonialiștilor, împotriva robiei coloniale. Trebuie acordat ajutor moral, material și de altă natură în vederea desăvîrșirii luptei sfînte și drepte a popoarelor pentru independența lor.

Nu pot fi libere popoarele care asupresc alte popoare. Orice popor liber trebuie să ajute popoarele care mai sînt asuprite și să-și cucerască libertatea și independența.

În ceea ce o privește, Uniunea Sovietică a acordat ajutor țărilor slab dezvoltate din punct de vedere economic și va acorda asemenea ajutor în proporții tot mai mari. Noi ajutăm în mod sincer popoarele din aceste țări în crearea economiei lor independente, în dezvoltarea industriei naționale — baza principală a unei independențe reale și a creșterii bunăstării poporului.

Îngăduiți-mi să-mi exprim speranța că actuala sesiune a Adunării Generale va fi un jalon istoric pe calea lichidării totale și definitive a rînduicilor coloniale pe planeta noastră. Acesta va fi un act de măreție însemnată istorică, exprimînd năzuințele tuturor popoarelor care luptă pentru independența națională, ale întregii omeniri progresiste.

gouverneelor unor state ale căror delegații la Adunarea Generală sînt conduse de oamenii de stat cu oca mai mare răspundere din țările lor.

Suzunînd spre examinare Adunării Generale problema dezarmării, porîm de la premisa că discutarea acestei probleme în întreaga ei amploare va duce în cele din urmă la rezolvarea ei, sau cel puțin va da o orientare mai concretă tratatelor cu privire la dezarmare la care acum trebuie atrase să ia parte alături de statele participante la grupările militare opuse și statele care duc o politică de neutralitate.

Neuă propunere sovietică în problema dezarmării generale și totale, la baza căreia stau prevederile propunerii prezentate de guvernul sovietic la 2 iunie 1960 spre examinarea tuturor guvernelor lumii, a fost întocmită ținîndu-se seama de tot ceea ce s-a spus util în anul trecut în cursul debaterii acestei probleme de către cercurile politice și sociale din diferite țări ale lumii. Din multe puncte de vedere această propunere merge în întîmpinarea poziției puterilor occidentale ceea ce, sperăm, va contribui la încheierea grabnică a unui acord cu privire la dezarmare.

Printre cîtele, noi prevedem acum ca încă în prima etapă a dezarmării generale și totale să fie lichidate toate mijloacele de transportare la fîntă a armei nucleare, să fie elaborate în mod amănunțit măsurile în domeniul anului control internațional eficace în toate etapele, să fie luate în considerare desideratele unor puteri occidentale și, chiar de la început, în se prevedea ducerea deciziilor forțelor armate și armamentelor clasice. Au fost aduse și o serie întreagă de alte modificări și precizări în programul nostru. DUPĂ PAREREA NOASTRĂ TOATE ACESTE MODIFICĂRI CONCRETIZEAZĂ PROGRAMUL DEZARMĂRII GENERALE ȘI TOTALE, IL FAC ȘI MAI REALIST ȘI EFICIENT.

Elaborarea în amănunt a Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală reprezintă desigur o sarcină complicată, pentru rezolvarea căreia toți participanții la tratative vor trebui să depună multe eforturi și muncă. În cursul acestei activități se vor putea ivi diferite probleme, în a căror rezolvare va trebui să se dea dovadă de suplețe și să se țină în mod realist seama de situația internațională.

Dar trebuie să ne dăm seama cu toții în mod lucid că nici un fel de suplețe nu va contribui la rezolvarea problemei dezarmării și că toate eforturile și munca în numele acestui țel vor fi și pînă acum zadarnice dacă nu toți participanții la tratative vor fi călăuziți de dorința sinceră de a traduce în viața visul de veacuri al omenirii cu privire la dezarmare.

Or, în comitetul celor zece state, S.U.A. și partenerii lor din N.A.T.O. au fost lipsiți în mod evident de dorința de a negocia în bunăcredință și se constată că la ei s-a ivit apăsătoare dorința de a rezolva problema dezarmării. Propunerile prezentate de Uniunea Sovietică spre examinarea Comitetului celor zece sînt bine cunoscute și ele au fost apreciate de opinia publică internațională ca fiind cît se poate de clare și întrutotul realiste. Trebuie subliniat că în aceste propuneri s-a ținut seama de unele desiderate și propuneri ale puterilor occidentale. Dar domnul Lodge, reprezentantul S.U.A. la O.N.U. pentru dezarmare, a declarat că Uniunea Sovietică ar propune să se „cumpere mița în sac”. În cazul acesta trebuie să ne întrebăm dacă domnul Lodge nu s-a băgat el însuși într-un sac care îl împiedică să vadă ceea ce vede și înțeleg clar toți.

Ne-a uimit și o altă declarație a domnului Lodge care s-a pronunțat împotriva prezentei problemei dezarmării spre examinarea actualii sesiuni a Adunării Generale. El a spus textual următoarele: „Socotim că opinia publică mondială trebuie să fie ascultată toate acestea și să le asculte într-un for cum este această comisie care se ocupă exclusiv cu dezarmarea și nu să asculte pur și simplu toate acestea în Adunarea Generală unde această chestiune nu va fi decît una din cele peste 80 de probleme”.

Îl cunosc personal pe dl. Lodge și mă miră cît de puțin își apreciază propria muncă — doar timp de mulți ani el a reprezentat interesele Statelor Unite ale Americii la O.N.U. De altfel, poate tot mai de aceea, intrucît dl. Lodge s-a plîcștit de chestiunile discutate în Adunarea Generală, el le scoate cu duzina și caută să le transmită cît mai repede într-un organ auxiliar pentru a le băga într-un sac ascunzîndu-le de opinia publică.

Avem o atitudine de stimă pentru toate comisiile Organizației Națiunilor Unite, dar pentru noi forul suprem, cel mai reprezentativ de cîndvine puteri al popoarelor este Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite. Sperăm că reprezentanții statelor de pe toate continentele adunați aici nu împărtășesc punctul de vedere de care vorbeam mai sus și nu vor considera problema dezarmării ca a 79-a la număr.

Acasta este problema omenilor care frîmîntă toată omenirea și, ciudat, acest lucru nu-l în-

telege reprezentantul Statelor Unite ale Americii în Organizația Națiunilor Unite.

În Comisia O.N.U. pentru dezarmare s-au întreprins încercări și mai fătîșe de a canaliza tratative de dezarmare pe o cale pe care nu poate fi găsită o soluție pentru această problemă. Cum așfel pot fi apreciate propunerile S.U.A. prezentate în Comisia O.N.U. pentru dezarmare ca S.U.A. și U.R.S.S. să treacă sub supraveghere internațională cîte 30.000 kg. materiale fisionabile destinate armei nucleare, sau ca aceste țări să închidă una după alta uzinele care produc asemenea materiale în scopuri de război? Acest lucru l-a repetat și președintele Statelor Unite ale Americii.

Nu mai un om neînțînat ar putea crede că aceste propuneri au ca obiectiv micșorarea pericolului unui război nuclear. Propunerile S.U.A. nu prevăd, doar, nici lichidarea armei nucleare, nici distrugerea stocurilor de aceste arme și nici măcar interzicerea folosirii lor. În aceste propuneri este vorba de a scoate din masa totală a stocurilor create de state spre a fi folosite în scopuri militare, o oarecare parte de materiale fisionabile. Toți știu însă că în prezent au fost create asemenea stocuri de materiale fisionabile, care sînt mai mult decât suficiente pentru a nimici țări și popoare întregi. Nu întîmplător S.U.A., prezentîndu-și propunerile, nu au spus nimic despre cantitatea de arme nucleare și de materiale fisionabile pentru producerea lor în viitor, care va rămîni la dispoziția lor după alocarea celor 30.000 kg. Dacă ele ar fi vorbit despre aceasta ar fi devenit și mai evident că un astfel de pas nu ar diminua cît de cît substanțial pericolul unui război nuclear.

Guvernul sovietic este profund convins că numai rezolvarea radicală a problemei dezarmării care să prevadă interzicerea totală a armei nucleare cu încetarea producției și experimentării ei, cu distrugerea tuturor stocurilor acumulate, poate răspunde sarcinii salvării omenirii de primejdia unui război nuclear. Toemai acest țel caută să-l atingă Uniunea Sovietică acțiunii conștente și cu hotărîre pentru dezarmarea generală și totală.

DIN TOATE ACESTE, DUPĂ PAREREA NOASTRĂ, REZULTA O CONCLUZIE IMPORTANTĂ: Pentru a urîi înșfîșit, din punctul de vedere al dezarmării, Adunarea Generală trebuie să cheme la ordine pe toți acei care împiedică rezolvarea problemei dezarmării, care încearcă să înlocuască tratative concrete cu privire la dezarmare prin discuții sterile în jurul și pe marginea acestei probleme.

APRECIIND ÎN MOD LUCID SITUATIA ȘI RAPORTUL DE FORTE CARE S-A CREAT ÎN LUME, GUVERNUL SOVIETIC ESTE PROFUND CONVINS CĂ ÎN ZILELE NOASTRE DEZARMAREA ESTE NU NUMAI NECESARĂ DAR ȘI POSIBILĂ. Lupta pentru pace a devenit actualmente un steag măreț care mobilizează popoarele. De acest lucru trebuie să țină seama și guvernele care continuă să suferă de boala trăiești către politica „războiului rece” și a cursei înarmării.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE NU ARE ALTĂ SARCINĂ MAI IMPORTANTĂ ȘI URGENTĂ, DECIT ACEEA DE A CONTRIBUI CA DEZARMAREA SĂ DEVINĂ UN FAPT REAL, CA SĂ ÎNCEAPĂ, ÎNȘFÎȘIT, acțiuni practice — lășarea în vînt a soldaților, distrugerea armamentului, inclusiv a armei nucleare și a mijloacelor de transportare a acesteia.

Un țel măreț merită eforturi mari. Guvernul sovietic își exprimă speranța că toate statele interesate în întîrîrea păcii vor da dovadă de asemenea eforturi, nu vor precupeți forțe pentru rezolvarea problemei dezarmării — problema cea mai importantă a contemporaneității. Nu ne îndoiim că popoarele din întreaga lume vor întîmpina cu o profundă recunoștință hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite în problemele dezarmării.

De cîte ori mai mult în 1959 față de 1926

	1926	1959	
Muncitori metalurgişti întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	993 29	9.304 528	9 18
Muncitori chimişti întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	44 0,23	395 16,6	9 72
Mecanici întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	121 4	1.781 155	15 39
Șoferi, tractorişti, combaineri întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	22 1,2	5.684 754	260 628
Îngineri, tehnicieni, agronomi întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	267 9,3	4.683 349	18 38
Învățători și alți lucrători pe țărîm cultural și educativ întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	486 18	3.276 342	7 19
Medici și personal medical mediu întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	199 7	1.702 147	8,5 21
Lucrători științifici întreaga Uniune Sovietică Asia Centrală	14 0,36	316 26,5	23 74

Stimați domni! În septembrie anul trecut, din însărcinarea guvernului sovietic am prezentat la cea de-a 14-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. propunerile Uniunii Sovietice cu privire la dezarmarea generală și totală. Monstruoasa forță distructivă a armamentului modern, amplorarea fără precedent a cursei înarmării, acumularea de către state a unor uriașe stocuri de arme de exterminare în masă — toate acestea creează o primejdie pentru viitorul omenirii și ne obligă să căutăm un mod principal nou de abordare a problemei dezarmării. Propunerile noastre sînt o aplicație în practică a acestui mod de abordare.

Am putut încerca doar un sentiment de satisfacție în legătură cu faptul că ideile prezentate de noi au fost aprobate în unanimitate de Organizația Națiunilor Unite și au fost sprijinite larg de popoarele din lumea întreagă. Călăuzindu-se după hotărîrile sesiunii precedente a Adunării Generale, Uniunea Sovietică, împreună cu alte state, a participat în modul cel mai activ la tratativele din Comitetul celor zece state pentru dezarmare și a căutat să obțină acolo elaborarea unui Tratat referitor la dezarmarea generală și totală. Fără a aștepta o convenție internațională în problema dezarmării, Uniunea Sovietică a înfăptuit în mod unilateral măsuri pentru reducerea a 1.200.000 de oameni, adică cu o treime, a forțelor sale armate, ceea ce, potrivit aprecierii generale, a contribuit la îmbunătățirea atmosferei în vederea tratativilor cu privire la dezarmare.

Guvernul sovietic, promovînd cu consecvență și fermitate o politică iubitoare de pace, declară solemn la această sesiune a Adunării Generale a O.N.U. că Uniunea Sovietică are forțe armate numai pentru apărarea țării noastre și pentru îndeplinirea obligațiilor față de aliații și prietenii noștri în cazul unei agresiuni împotriva lor. Posibilitatea folosirii forțelor noastre armate în alte scopuri este exclusă, deoarece acest lucru ar fi strîm înșăși naturii statului nostru și principiilor de bază ale politicii sale externe iubitoare de pace.

Țara noastră este nevoită să aibă forțe armate numai pentru că propunerile noastre cu privire la dezarmarea generală și totală n-au fost pînă acum acceptate. Vom face tot ce depinde de noi pentru ca dezarmarea generală și totală să devină un fapt, pentru ca omenirea să fie izbăvită de cursa înarmării și de primejdiile unui nou război nimicitor.

III. Problema dezarmării trebuie să fie înșfîșit rezolvată

Din momentul adoptării de către Adunarea Generală a rezoluției cu privire la dezarmarea generală și totală a trecut un an. Tîrînd seama de ritmul actual al vieții, acest răstîmpe este relativ mare și este mai presus de orice îndoială că cei ce se ocupă cu producția de arme, cu perfecționarea și inventarea unor noi mijloace aducătoare de moarte, nu și-au pierdut degeaba vremea în acest răstîmpe.

Dar în domeniul dezarmării, în anul care a trecut lucrurile n-au avansat nici măcar cu un pas. Care sînt cauzele acestei situații despre care sîntem nevoiți să vorbim aici cu mult regret și cu o serioasă îngrijorare? Cine împiedică îndeplinirea rezoluției Adunării Generale referitoare la dezarmarea generală și totală, care este mai importantă și mai remarcabilă hotărîre din istoria O.N.U.? Cine nu permite ca problema dezarmării să fie urînită din punctul de vedere?

Faptele demonstrează că lipsa oricărui progres în soluționarea problemei dezarmării este o urmare a poziției Statelor Unite ale Americii și a altor state legate de S.U.A. prin N.A.T.O.

În cursul întregii activități a Comitetului celor zece state pentru dezarmare, puterile occidentale au refuzat să treacă la elaborarea Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală, s-au eschivat total de la discutarea în esență a programului sovietic de dezarmare generală și totală remis Comitetului de către Adunarea Generală în vederea unei examinări detaliate. În ceea ce le privește ele au prezentat propuneri care nu prevedeau nici dezarmarea generală și totală, nici dezarmare în general, ci doar măsuri de control asupra înarmării, adică control fără dezarmare. Nu putem să nu constatăm că instaurarea controlului fără dezarmare ar echivala cu crearea unui sistem internațional de spionaj și nu numai că n-ar contribui la întîrîrea păcii, ci, dimpotrivă, ar putea favoriza agresorul potențial în înfăptuirea planurilor sale primejdioase pentru popoare.

Pericolul constă în aceea că stabilirea unui control asupra înarmărilor în condițiile menținerii armamentelor înseamnă în fond că, atît o parte cît și ceaaltă vor cunoaște cantitatea, calitatea și amplasarea armamentelor existente la partea adversă. În consecință, partea agresivă ar putea face în așa fel încît armamentele ei să atingă un nivel precumpănitor, cu scopul de a alege un moment propice și a comite o agresiune. Nu vom accepta niciodată un control asupra înarmărilor fără

dezarmare pentru că aceasta ar echivala cu o incurajare a agresorului. Scopul nostru constă în asigurarea unei păci tralmice și el poate fi atîns numai prin lichidarea armamentelor și forțelor armate în condițiile unui riguros control internațional.

Actionind în flagrantă contradicție cu rezoluția Adunării Generale a O.N.U. puterile occidentale au dus în Comitetul celor zece state doar discuții sterile în legătură cu dezarmarea, încercînd să împiedice orice progres în această problemă și să compromită în ochii opiniei publice mondiale ideea dezarmării generale și totale. Guvernul sovietic, ca și guvernele unei serii de alte state, a fost nevoit să-și interzică participarea la lucrările Comitetului celor zece, care a fost transformat de puterile occidentale într-un parayan pentru mascarea cursei înarmării.

Pentru guvernul sovietic n-a fost ușor să ia această hotărîre, deoarece tocmai țara noastră a inițiat punerea în discuție a problemei dezarmării generale și totale și a deus toate eforturile pentru a se obține în comitet, în deplină concordanță cu rezoluția Adunării Generale, o rezolvare constructivă a acestei probleme. Dar, în condițiile create a rămîne în comitet n-ar fi însemnat decît a da un ajutor adversarilor dezarmării. N-am putut accepta încercările de a specula mărețea cauză a dezarmării în numele unor scopuri străine intereselor păcii generale.

Iată de ce guvernul sovietic a supus spre examinare problema dezarmării Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, în care majoritatea considerabilă a membrilor nu este cîtuși de puțin interesată în cursa înarmării și dorește sincer încetarea ei.

Țînd seama de uriașă importanță a problemei dezarmării și de necesitatea unei cotîriri radicale în desfășurarea tratativilor, guvernul sovietic a fost de părere că la discutarea în Adunarea Generală a acestei probleme să participe direct șefii de state și guverne investiiți cu depline împuterniciri. Constatăm cu satisfacție că acest mod de a pune problema a fost primit cu înțelegerea cuvenită de

teleg reprezentantul Statelor Unite ale Americii în Organizația Națiunilor Unite.

În Comisia O.N.U. pentru dezarmare s-au întreprins încercări și mai fătîșe de a canaliza tratative de dezarmare pe o cale pe care nu poate fi găsită o soluție pentru această problemă. Cum așfel pot fi apreciate propunerile S.U.A. prezentate în Comisia O.N.U. pentru dezarmare ca S.U.A. și U.R.S.S. să treacă sub supraveghere internațională cîte 30.000 kg. materiale fisionabile destinate armei nucleare, sau ca aceste țări să închidă una după alta uzinele care produc asemenea materiale în scopuri de război? Acest lucru l-a repetat și președintele Statelor Unite ale Americii.

Nu mai un om neînțînat ar putea crede că aceste propuneri au ca obiectiv micșorarea pericolului unui război nuclear. Propunerile S.U.A. nu prevăd, doar, nici lichidarea armei nucleare, nici distrugerea stocurilor de aceste arme și nici măcar interzicerea folosirii lor. În aceste propuneri este vorba de a scoate din masa totală a stocurilor create de state spre a fi folosite în scopuri militare, o oarecare parte de materiale fisionabile. Toți știu însă că în prezent au fost create asemenea stocuri de materiale fisionabile, care sînt mai mult decât suficiente pentru a nimici țări și popoare întregi. Nu întîmplător S.U.A., prezentîndu-și propunerile, nu au spus nimic despre cantitatea de arme nucleare și de materiale fisionabile pentru producerea lor în viitor, care va rămîni la dispoziția lor după alocarea celor 30.000 kg. Dacă ele ar fi vorbit despre aceasta ar fi devenit și mai evident că un astfel de pas nu ar diminua cît de cît substanțial pericolul unui război nuclear.

Guvernul sovietic este profund convins că numai rezolvarea radicală a problemei dezarmării care să prevadă interzicerea totală a armei nucleare cu încetarea producției și experimentării ei, cu distrugerea tuturor stocurilor acumulate, poate răspunde sarcinii salvării omenirii de primejdia unui război nuclear. Toemai acest țel caută să-l atingă Uniunea Sovietică acțiunii conștente și cu hotărîre pentru dezarmarea generală și totală.

DIN TOATE ACESTE, DUPĂ PAREREA NOASTRĂ, REZULTA O CONCLUZIE IMPORTANTĂ: Pentru a urîi înșfîșit, din punctul de vedere al dezarmării, Adunarea Generală trebuie să cheme la ordine pe toți acei care împiedică rezolvarea problemei dezarmării, care încearcă să înlocuască tratative concrete cu privire la dezarmare prin discuții sterile în jurul și pe marginea acestei probleme.

APRECIIND ÎN MOD LUCID SITUATIA ȘI RAPORTUL DE FORTE CARE S-A CREAT ÎN LUME, GUVERNUL SOVIETIC ESTE PROFUND CONVINS CĂ ÎN ZILELE NOASTRE DEZARMAREA ESTE NU NUMAI NECESARĂ DAR ȘI POSIBILĂ. Lupta pentru pace a devenit actualmente un steag măreț care mobilizează popoarele. De acest lucru trebuie să țină seama și guvernele care continuă să suferă de boala trăiești către politica „războiului rece” și a cursei înarmării.

ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE NU ARE ALTĂ SARCINĂ MAI IMPORTANTĂ ȘI URGENTĂ, DECIT ACEEA DE A CONTRIBUI CA DEZARMAREA SĂ DEVINĂ UN FAPT REAL, CA SĂ ÎNCEAPĂ, ÎNȘFÎȘIT, acțiuni practice — lășarea în vînt a soldaților, distrugerea armamentului, inclusiv a armei nucleare și a mijloacelor de transportare a acesteia.

Un țel măreț merită eforturi mari. Guvernul sovietic își exprimă speranța că toate statele interesate în întîrîrea păcii vor da dovadă de asemenea eforturi, nu vor precupeți forțe pentru rezolvarea problemei dezarmării — problema cea mai importantă a contemporaneității. Nu ne îndoiim că popoarele din întreaga lume vor întîmpina cu o profundă recunoștință hotărîrea Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite în problemele dezarmării.

rezonabilă pentru dezvoltarea relațiilor internaționale în timpurile noastre

tentei pașnice, ca aceste principii să devină legea fundamentală a vieții întregii societăți contemporane. Nu vom accepta niciodată un control asupra înarmărilor fără

Uriașe succese în dezvoltarea economiei, culturii și științei au fost realizate, firește, nu numai în republicile din Asia Centrală, deosebit de inapoiate în epoca prerivolucționară, ci și în toate celelalte republici sovietice. Așa, de pildă, în toate republicile unionale au fost create Academii de științe, există numeroase Institute de cercetări științifice și Institute de învățămînt superior. În toate republicile au fost create în anii puterii sovietice cadre calificate ale clasei muncitoare, a crescut colosal numărul intelectualilor.

După ce s-a înfăptuit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, burghezia din toată lumea vorbea despre pieirea inevitabilă a puterii sovietelor, dar fiind că Rusia era o țară semianalfabetă, iar clasa muncitoare nu avea specialiști în stare să conducă aparatul de stat și economia țării. Viața a confirmat justetea cuvintelor leniniste că revoluția va trezi inițiativa populară, că puterea sovietică va promova din rîndurile maselor populare conducători-organizatori, că muncitorul simplu, lășărînd puterea vor învăța să conducă statul, vor deveni stăpîni pe toate realizările științei și tehnicii moderne.

Guvernul țarist aplica la periferia Rusiei o politică în fond colonială, care nu se deosebea prea mult de cele ce se pot observa astăzi în țările coloniale. Uzbekii, kazahii, tadjicii și alte naționalități neruse erau denumite cu dis-

pret „neam străin”. Ei nu erau socotiți oameni și erau exploatați fără milă. Intre aceste popoare erau ațîțate dezbinarea națională, ura, lupte intestine și imperiul țarist nu se menținea decît cu ajutorul baionetelor și oprîmării. Cînd popoarele din Asia Centrală și din Transcaucazia li s-au acordat libertatea națională și drepturi egale cu celelalte popoare din Rusia, ele și-au demonstrat capacitățile în dezvoltarea economiei și culturii naționale.

Oare dezvoltarea țării noastre a avut de suferit de pe urma acordării dreptului la independență și autodeterminare popoarelor? Oare în țara noastră multinațională au loc certuri și dușmănie între popoare, se destramă statul? Nu. Nimic din toate acestea nu are și nu poate să aibă loc.

În conformitate cu Constituția, fiecare din cele 15 republici unionale ale noastre are dreptul să facă parte din Uniune sau să iasă din ea dacă ar dori aceasta. Existența a 19 republici autonome, 9 regiuni autonome și 10 districte naționale permite să se păstreze particularitățile naționale, trăsăturile culturale și specificul fiecărui popor și naționalități.

În Uniunea Sovietică a avut loc o apropiere și unire nemaiîntîlnită a tuturor naționalităților. S-a încheiat o adevărată prietenie a popoarelor, pe care n-au putut s-o zdruncine toate încercările celui de-al doilea război mondial. De pe urma acestor mărețe transformări

III. Problema dezarmării trebuie să fie înșfîșit rezolvată

Din momentul adoptării de către Adunarea Generală a rezoluției cu privire la dezarmarea generală și totală a trecut un an. Tîrînd seama de ritmul actual al vieții, acest răstîmpe este relativ mare și este mai presus de orice îndoială că cei ce se ocupă cu producția de arme, cu perfecționarea și inventarea unor noi mijloace aducătoare de moarte, nu și-au pierdut degeaba vremea în acest răstîmpe.

Dar în domeniul dezarmării, în anul care a trecut lucrurile n-au avansat nici măcar cu un pas. Care sînt cauzele acestei situații despre care sîntem nevoiți să vorbim aici cu mult regret și cu o serioasă îngrijorare? Cine împiedică îndeplinirea rezoluției Adunării Generale referitoare la dezarmarea generală și totală, care este mai importantă și mai remarcabilă hotărîre din istoria O.N.U.? Cine nu permite ca problema dezarmării să fie urînită din punctul de vedere?

CUVÎNTAREA ROSTITĂ DE N. S. HRUȘCIOV

(Urmare din pag. III-a)

nume că relațiile dintre toate statele trebuie să se dezvolte pe cale pașnică, fără folosirea forței, fără războaie, fără amenest în treburile interne ale altora.

Nu voi dezvălui un secret dacă voi spune că noi nu nutrim simpatii față de capitalism. Dar noi nu dorim să ne impunem cu forța rindurile noastre altor țări.

Pe ce și ce care determină politica statelor cu o altă orinduire socială decât a noastră să renunțe la încercările zadarnice și primejdioase de a-și impune voința. Este timpul ca și ei să recunoască că alegerea unui mod de viață sau altul — este o chestiune internă a fiecărui popor. Să întinem relațiile noastre ținând seama de realitate. Tocmai aceasta va fi coexistența pașnică.

Nu se poate să nu se țină seama de faptul că în favoarea politicii de coexistență pașnică acționează o forță mult mai mare decât dorința, voința și hotărârile oricărui dintre guverne. Această forță este tendința firească și comună pentru omenire de a nu îngădui urile unui război în care și-ar găsi aplicarea mijloacele de exterminare în masă fără precedent create în ultimii ani.

Se înțelege că adoptarea principiilor coexistenței pașnice nu înseamnă că relațiile dintre state trebuie organizate într-un chip absolut nou. În fapt coexistența pașnică este deja o realitate și ea a căpătat o recunoaștere internațională.

O dovadă în acest sens o constituie faptul că în ultima vreme Adunarea Generală a adoptat de două ori rezoluții care confirmă necesitatea coexistenței pașnice. Chiar și statele ale căror guverne încă nu vor să se declare de acord cu ideea coexistenței pașnice sunt nevoite, vrînd-nevrînd, să le aplice în multe privințe în practică.

În fond, în prezent problema se pune de a găsi mijloace care să facă coexistența pașnică trainică, care să împiedice abaterile de la ea, abateri care la finea pas generează periculoase conflicte internaționale. Cu alte cuvinte, după cum am mai spus odată, alegerea noastră este limitată — ori coexistența pașnică care va contribui la cele mai bune idealuri umane, ori coexistența „la-cuțite”.

Dacă e să vedem cum arată în practică coexistența pașnică, am putea vorbi despre relațiile stabilite între țările socialiste și nobile state din Asia, Africa și America Latină, care s-au eliberat de sub jugul colonialismului și au pășit pe calea politicii independente. Aceste relații se caracterizează prin prietenia sinceră, marea simpatie și respectul reciproc, prin acordarea de ajutor economic și tehnic țărilor mai puțin dezvoltate, fără încercări de a le impune vreun condiție politică sau militară. Un bun exemplu îl pot constitui de asemenea relațiile dintre țările lagărilor socialist și statele capitaliste neutre ca de pildă Finlanda, Austria, Afganistanul, Suedia și altele.

Cred că ideile coexistenței pașnice pot triumfa chiar și în țările ale căror guverne nu au renunțat încă nici la acțiunile ostile față de statele socialiste, nici la presunile grosolane asupra statelor care se află în afara blocurilor și duc o politică independentă. Și în aceste țări crește înțelegerea pericolului politicii „războiului rece” și a echilibrizării nesăbuite pe marginea prăpastiei.

Cu prilejul călătoriei trecute în Statele Unite m-am întâlnit cu oameni de stat, cu businessmeni, cu muncitori și fermieri, cu oameni de știință și conducători de sindicate. Aceste întâlniri au avut pentru mine, și cred că și pentru interlocutorii mei, o mare importanță. Mi s-a întărit convingerea că poporul american nu vrea război, că și în cele mai suspuse părți ale societății americane există oameni care înțeleg profund necesitatea de a se trăi în pace și de a se exclude războiul din viața omenirii, oameni capabili să se împotrivescă ideilor preconcepute înrădăcinate.

Am plecat din Statele Unite cu ideea că există posibilități reale pentru a izgoni din relațiile dintre statele noastre umbrele întinate ale suspliciunii, fricii și neîncrederei, că Uniunea Sovietică și S.U.A. pot merge mîna în mîna avînd ca obiectiv întărirea păcii și instaurarea unei colaborări cu adevărat internaționale între state. Trebuie să spun că această convingere a mea nu a fost zdruncinată în ciuda tuturor celor întâmplate în ultimele luni între Statele Unite și Uniunea Sovietică. În prezent ar fi cel mai mare nonsens dacă aceste două state, cele mai puternice, nu ar putea să se înțeleagă între ele.

Acest lucru trebuie realizat fie prin intermediul negocierilor, fie în virtutea importanței uriașe pe care o au relațiile dintre U.R.S.S. și S.U.A. pentru destinele lumii. Guvernul sovietic este gata să facă și pe viitor tot pentru a îmbunătăți relațiile dintre țara noastră și Statele Unite ale Americii.

Politica coexistenței pașnice presupune hotărîrea de a rezolva toate problemele litigioase nerezolvate fără folosirea forței, prin tratative și compromisuri rezonabile. Toți știu că în anii „războiului rece” asemenea probleme nu și-au găsit în cea mai mare parte rezolvarea, ceea ce a dus la crearea unor focare primejdioase de încordare în Europa, Asia și în alte părți ale lumii.

N-au fost încă descurcate nodurile internaționale care sînt o moștenire a celui de-al doilea război mondial. Printre acestea pe primul loc se află încierarea Tratatului de pace cu Germania și rezolvarea pe această bază a problemei arzătoare a Berlinului occidental. Dacă Tratatul de pace cu Germania nu s-a încheiat pînă în prezent de acest lucru sînt vinovate numai guvernele ulterioare occidentale care, vorbind fără înconjur, se îndelungesc de mulți ani cu sabotarea acestei probleme. Aceste guverne și-au însușit practic respingerea oricărui drept de apel a tuturor propunerilor Uniunii Sovietice cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania, în timp ce în toți cei 15 ani de după război ele însele nici n-au prezentat propuneri proprii în acest domeniu.

Cu amare situația în Europa rămîne nestabilă pînă în ea primejdia unor conflicte acute. Cel mai mult se pot bucura de lipsa unui tratat de pace forțele revanșarde și militariste din Germania occidentală. Ele profită de aceasta pentru a avansa pas cu pas către realizarea obiectivelor primejdioase pentru cauza păcii. În timpul războiului din Coreea, cînd relațiile dintre marile puteri s-au agravat, ele au pus problema creării Bundeswehrului și au acționat grabit în această direcție. Și iată că acum sîntem martorii activizării cercurilor conducătoare din R.F.G. care speră că actualul moment de încordare le va permite să pună mina pe arma rachetă și arma nucleară.

Deși proiectata conferința la nivel înalt, care, printre altele, urma să examineze problema Tratatului de pace cu Germania, a fost zădărnici, considerăm că există condiții obiective pentru rezolvarea de comun acord a problemelor rămase deschise după războiul trecut. După cum am mai declarat, guvernul sovietic este dispus să mă aștepte cu rezolvarea problemei Tratatului de pace cu Germania pentru a începe să realizeze un acord cu privire la acest tratat la conferința la nivel înalt a cărei convocare a fost propusă de Uniunea Sovietică pentru lunile următoare. Am vrea să sperăm că eforturile Uniunii Sovietice în această direcție vor fi sprijinite și de guvernele S.U.A., Angliei și Franței.

Uniunea Sovietică consideră că pentru întărirea păcii în Extremul Orient și în lumea întreagă este extrem de necesar să fie rezolvată problema coreeană. Numai smîniștii se pot gîndi la soluționarea problemei coreene cu ajutorul forței armate.

O recunoaștere tot mai largă o dobîndește unica propunere justă și onorabilă de a lăsa pe înșchi coreenii, fără vreun amestec din afară, să rezolve problema reunificării pașnice a Coreei. O condiție indispensabilă pentru aceasta o constituie retragerea imediată și depunerea armelor de sud a tuturor trupelor americane a căror prezență otrăvește atmosfera nu numai în Coreea, ci și în întregul Orient îndepărtat și a făcut cu puțință asemenea fapte rușinoase ca falsificarea alegerilor în Coreea de Sud.

Tot atât de rezonabilă ca și propunerea guvernului R.D. Germane cu privire la crearea Confederației celor două state germane este și propunerea guvernului R.P.D. Coreene cu privire la crearea unei Confederații a Coreei de nord și de sud. Aceasta este singura cale pentru un început bun al unificării pașnice a acestor state.

În ultimii ani, în momentele de cotitură ale vieții internaționale nu o dată statele iubitoare de pace au fost nevoite să se ridice în apărarea dreptății și să ia măsuri eficiente pentru ca evenimentele să intre pe un făgaș pașnic. Organizația Națiunilor Unite a contribuit la respingerea agresorilor care au atentat la libertatea și drepturile Egiptului, ea a ajutat ca intervenția din Liban și Jordania să fie chemată la ordine. Am dori să sperăm că O.N.U. își va îndeplini cu succes sarcinile de răspundere dictate de actuala situație din lume care mai este încă îngrijorătoare.

Experiența activității Organizației Națiunilor Unite a demonstrat că acest organ este util și necesar pentru că în el sînt reprezentate toate statele, care sînt chemate să rezolve pe calea tratativelor și dezbaterilor problemele actuale ale relațiilor internaționale pentru a nu le aduce în situația cînd pot să izbucnească conflicte și războaie. Aceasta este aspectul pozitiv al activității O.N.U. Și în aceasta propriu-zis constă scopul principal al creării Organizației Națiunilor Unite.

Dar, în timpul activității Organizației Națiunilor Unite au ieșit la iveală și aspectele ei negative. Aspectele negative s-au concretizat în faptul că deocamdată unele țări reușesc să-și impună voința, politica lor în rezolvarea unor probleme sau altora în Organizația Națiunilor Unite în detrimentul altor state. Acest lucru nu contribuie la scopul principal al acestei Organizații, nu contribuie la adoptarea de hotărîri care să reflecte interesele tuturor țărilor ce fac parte din Națiunile Unite.

Aparatul executiv al Organizației este alcătuit de asemenea în mod unilateral. El abordează adesea rezolvarea problemelor de pe poziția unui anumit grup de țări. Acest lucru se referă îndeosebi la

activitatea secretarului general al O.N.U.

De regulă, țările occidentale care fac parte din blocurile militare ale puterilor occidentale folosesc acest post în interesele lor, propunînd pentru postul de secretar general al Organizației Națiunilor Unite candidaturi acceptabile pentru ele. Toate acestea fac ca în multe cazuri activitatea practică, de zi cu zi, a Organizației Națiunilor Unite și a secretariatului său să fie dusă propriu-zis în mod unilateral. Aparatul acestei organizații a fost alcătuit tot într-un mod unilateral.

Această unilateralitate, deosebit de pronunțată în aplicarea măsurilor practice de către secretariatul O.N.U. s-a manifestat în evenimentele care au loc în Congo. În aplicarea hotărîrilor Consiliului de Securitate, domnul Hammarskjöld, secretarul general, s-a situat de fapt pe poziția colonialiștilor și a țărilor care îi sprijină pe colonialiști. Acesta este un fenomen foarte periculos.

Am ajuns la convingerea fermă că a sosit momentul de a crea condiții pentru o activitate mai desăvîrșită a Organizației Națiunilor Unite în ansamblu, cit și a organului executiv de lucru al acestei organizații. Repet, este vorba în primul rînd de secretarul general și de aparatul său. Necesitatea unor anumite modificări și amenajări trebuie luate cu deosebire în seamă, ținînd seama de viitorul apropiat.

De pildă, noi ducem în prezent tratative despre dezarmare. Între timp Statele Unite ale Americii și aliații lor se opun în chip și fel de zărmăniș general și total, găsesc tot felul de pretexte-subterfugii pentru a torpila sau, cel puțin, pentru a îndepărta, pentru un viitor nedefinit soluționarea problemei dezarmării.

Dar credem că rațiunea va învinge și mai devreme sau mai tîrziu, toate statele îi vor influența pe acei care se opun rezolvării rezonabile a problemei dezarmării. De aceea este necesar ca încă de pe acum aparatul Națiunilor Unite să fie adaptat condițiilor care se vor crea în cursul îndeplinirii hotărîrilor cu privire la dezarmare.

În propunerile noastre și în propunerile țărilor care fac parte din pactul militar N.A.T.O. s-a constatat punctul de vedere comun cu privire la necesitatea ca, după realizarea unui acord cu privire la dezarmare, să se creeze forțe armate ale tuturor țărilor sub control internațional pentru folosirea lor de către Națiunile Unite pe baza hotărîrii Consiliului de Securitate.

Guvernul sovietic consideră că dacă problema folosirii acestor forțe internaționale este abordată în mod just, ele pot fi într-adevăr utile. Dar experiența Congoului ne pune în gardă. Această experiență ne spune că forțele Națiunilor Unite sînt folosite tocmai într-o direcție împotriva căreia am atras atenția și căreia ne opunem categoric. Dl. secretar general Hammarskjöld nu s-a situat decât pe poziția condamării formale a colonialiștilor. În fapt însă, în practică, el traduce în viață linia colonialiștilor, acțiunea împotriva guvernului legal din Congo și împotriva poporului congolez, îi sprijină pe secesiștii care, sub pretextul luptei pentru independența Republicii Congo, continuă în realitate politica colonialiștilor, și după cit se vede căpătă de la acestia o anumită răspundere pentru trădarea lor.

Ce trebuie făcut în acest caz? Dacă în practică la fel va fi înfăptuită și folosirea forțelor armate internaționale în vederea reprimării unei mișcări de eliberare atunci, firește, în asemenea condiții cu greu se va putea ajunge la un acord în privința creării unor forțe armate internaționale, deoarece nu vor exista garanții că ele nu vor fi folosite în scopuri reacționare, străine intereselor păcii. Trebuie să se prevadă ca nici un stat să nu ajungă în situația în care se află în prezent Republica Congo. Sîntem convinși că și alte state își dau seama de această primejdie. De aceea, trebuie căutate soluții care să excludă pe viitor asemenea fenomene.

Guvernul sovietic a ajuns în această privință la o concluzie precisă și dorește să-și expună punctul de vedere în Adunarea Generală a O.N.U. Se pare că s-au cîntărit condițiile cînd trebuie desființat postul de secretar general care conduce de unul singur aparatul și care interpretează și aplică de unul singur hotărîrile Consiliului de Securitate și ale sesiunii Adunării Generale a O.N.U. Este indicat să se renunțe la sistemul cînd în perioada dintre sesiunile Adunării Generale a O.N.U. și ședințele Consiliului de Securitate, întreaga activitate practică o determină de unul singur secretarul general al O.N.U.

Este necesar ca organul executiv al O.N.U. să reflecte situația reală existentă în lume în momentul de față. Din Organizația Națiunilor Unite fac parte state participante la blocurile militare ale puterilor occidentale, state socialiste și state neutre. Acest lucru ar fi cit se poate de echitabil și am avea mai multe garanții că nu vor mai avea loc fenomenele negative ca celea care s-au constatat în activitatea Organizației

Națiunilor Unite, îndeosebi în timpul recentelor evenimente din Congo.

Considerăm că ar fi rezonabil și echitabil ca organul executiv al O.N.U. să nu acționeze ca o singură persoană — cea a secretarului general — ci să fie alcătuit din trei persoane, investite cu înalta încredere a Organizației Națiunilor Unite, reprezentînd statele aparținînd celor trei grupuri principale sus-amintite. Nu importă ce denumire va avea acest organ ci că în acest organ executiv să fie reprezentate statele care intră în blocurile militare ale puterilor occidentale, statele socialiste și statele neutre. O asemenea componentă a organului executiv al O.N.U. ar crea condiții pentru îndeplinirea mai justă a hotărîrilor adoptate.

Cu alte cuvinte, considerăm indicat ca în locul secretarului general care este în prezent interpus și executorul hotărîrilor Aduării Generale a O.N.U. să se creeze un organ executiv de lucru al O.N.U. compus din trei persoane dintre care fiecare să reprezinte un anumit grup de state. În felul acesta va fi creată o anumită garanție că activitatea organului executiv al O.N.U. nu se va desfășura în dauna nici unuia dintre aceste grupuri de state. Anunțul organului executiv al O.N.U. va fi într-adevăr un organ democratic, el va sta într-adevăr de strajă intereselor tuturor statelor membre ale Organizației Națiunilor Unite independent de orînduirea socială și politică ale unora sau altora dintre statele care fac parte din Națiunile Unite. Acest lucru este deosebit de necesar acum și cu atât mai mult pe viitor.

Există și alte inconveniente pe care le resimț am membrii Organizației Națiunilor Unite. Aceste inconveniente sînt cauzate de amplasarea Organizației Națiunilor Unite. S-ar părea că Statele Unite ale Americii, care își spun țară liberă, democrat, ar trebui să favorizeze la maximum activitatea Organizației Națiunilor Unite, să creeze toate condițiile necesare pentru reprezentanții statelor ce fac parte din această Organizație. Dar practica arată că Statele Unite ale Americii îngreșesc și stîrbesc drepturile reprezentanților diferitelor state. Se cunosc, de pildă, cazuri cînd reprezentanții asiatici sau africani și asiatici au fost supuși în Statele Unite discriminărilor rasiale și, mai mult, au fost victime ale unor atacuri banditești.

Reprezentanții autorităților americane explică diferite limite limitări ale drepturilor reprezentanților statelor în Organizația Națiunilor Unite prin aceea că ar fi greu să li se asigure securitatea. Vrea să sublinieze că desure o rivalitate a poporului american avem o părere mai bună decât cea care se poate forma în urma unor asemenea declarații și măsuri restrictive. Dar nu putem trece pe lângă aceste declarații, după cum nu putem să nu ținem seama de inconvenientele care se creează pentru activitatea Organizației Națiunilor Unite în asemenea condiții.

Se naște întrebarea dacă nu ar trebui să ne gîndim să alegem pentru cartierul general al O.N.U. un alt loc care să contribuie mai bine la activitatea rodnică a acestui organ internațional. Un asemenea loc ar putea fi, de pildă, Elveția sau Austria. Pot declara cu toată răspunderea că dacă se va considera util să se plasese cartierul general al O.N.U. în Uniunea Sovietică, noi am garantat cele mai bune condiții pentru activitatea sa, depina libertate și securitatea reprezentanților tuturor statelor, indiferent de convingerile lor politice și religioase și de culoarea pielii, deoarece în țara noastră drepturile suverane ale tuturor statelor și egalitatea tuturor popoarelor mari și mici sînt profund respectate.

Știți cu toții că la timpul său guvernul sovietic a sprijinit propunerea ca Statele Unite ale Americii să fie alese ca loc pentru sediul Organizației Națiunilor Unite. Dar evenimentele din ultima vreme arată că Statele Unite ale Americii sînt stîngherite de acest lucru. N-ar fi oare cazul să ne gîndim ca să eliberăm Statele Unite de o asemenea povară?

Stimați domni! Prezentînd delegații Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite propuneri în legătură cu problemele de importanță vitală ale contemporaneității, guvernul sovietic ar dori să sublinieze caracterul lor special, excepțional de important pentru destinele lumii.

Importanța problemei dezarmării nu necesită argumente speciale. Această problemă este de o importanță primordială, fapt pentru care desigur a trebuit discutată în ședința plenară a Adunării Generale.

Problema lichidării regimului colonialist este de asemenea o problemă atît de importantă încît necesitatea discutării ei în ședința plenară a Adunării Generale se va bucura, desigur, de întreaga înțelegere a tuturor delegațiilor.

Considerăm că o importanță excepțională o are problema acțiunilor agresive ale Statelor Unite ale Americii împotriva Uniunii Sovietice care s-au concretizat prin trimiterea de avioane americane în spațiul aerian al țării sovietice. Acesta este un fapt care prin sine însuși depășește cadrul relațiilor admisibile în timp de pace între state.

Dar această problemă capătă o importanță deosebită și pentru faptul că președintele Statelor Unite ale Americii, dl. Eisenhower,

personal, a proclamat zborurile agresive ale avioanelor americane ca fiind un lucru normal — necesar, chipurile, pentru securitatea Statelor Unite. Totodată guvernul S.U.A. și-a arogat dreptul de a trimite avioane și pe viitor. Iată de ce, intrucît este vorba de încălcarea drepturilor suverane nu numai ale Uniunii Sovietice, ci și ale altor state, problema acțiunilor agresive ale Statelor Unite trebuie să fie rezolvată de Organizația Națiunilor Unite în ședința sa plenară.

Continuarea unor asemenea acțiuni și, îndeosebi, interzicerea lor de către președintele S.U.A. ca politică de stat, poate în orice moment să împingă omenirea într-un al treilea război mondial. De aceea, repet, după părerea guvernului sovietic, atît această problemă, cît și problemele dezarmării și lichidării colonialismului trebuie să fie discutate la o ședință plenară a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite și nu în comitete.

Este vorba ca la actuala sesiune a Adunării Generale reprezentanții majorității covârșitoare a statelor lumii să-și exprime părerea asupra problemelor cruciale care frîmțită astăzi opinia publică, pe toți oamenii de pe pămînt care sînt interesați în dezvoltarea civilizației și democrației și care visează la pace pentru ei și pentru copiii lor.

Guvernul sovietic speră că problemele aduse în discuția actualii sesiuni a Organizației Națiunilor Unite se vor bucura de sprijin și înțelegere, dar fiind că ele sînt discutate de năzuința sinceră de a asigura pe planeta noastră o viață mai bună și liniștită.

Intr-adevăr, omul trăiește și muncește pentru a-și folosi toate forțele, toate talentele și toate posibilitățile sale. În vremurile noastre lumea are mai multe chipuri, dar totodată ea este unică. Trăim pe aceeași planetă și de noi depinde cum să aranjăm treburile pe ea.

Astăzi mintea omului înfăptuiește minuni. Mîne perspective și mai netărmurite se vor deschide în domeniul științei și tehnicii. Este vorba ca marile realizări științifice ale veacului nostru să fie puse în slujba popoarelor.

Cred că imi împărtășii părerea că în aceste zile atenția sutelor de milioane de oameni este concentrată spre sala de ședințe a Adunării Generale. Ce așteptă de la noi popoarele multor țări ale lumii? Rezolvarea justă și cinstită a problemelor arzătoare ale timpurilor noastre. Popoarele se pot ușura în alegerea guvernelor. O anumită situație istorică poate duce la nedreptăți în țara respectivă. Dar oricît ar fi de complicate relațiile în interiorul statelor, oamenii speră și cred în mai bine. Oamenii vor să trăiască și să prospere și, ceea ce este principal, vor ca copiii lor să aibă mai mult și să trăiască mai bine.

Iată de ce noi toți — spun aceasta în numele poporului sovietic — trebuie să ne pîndim de conștiința misiunii noastre înalte și deosebite. Omenirea a pășit atît de departe înainte încît ea nu mai poate îngădui în viața ei vestigiile trecutului greu reacționar. Omenirea a pășit atît de departe înainte încît își dă seama de pericolul profund și serios rezultat din folosirea greșită a realizărilor științifice în scopul cursei înarmărilor.

Să lăsăm urmașilor, filior nostri, nepoților și strănepoților noștri o amintire bună despre vremurile noastre. Fie ea și dea dreptu exemplu pe oamenii din vremurile noastre și să spună: Cîndva locuitorii pămîntului au avut probleme grele, foarte complicate. Și ei, într-unindu-se la Adunarea Națiunilor Unite, le-au rezolvat, le-au putut rezolva, în numele unui viitor mai bun.

Să facem așa fel ca cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite să devină Adunarea nu numai a speranțelor, ci și a împlinirii acestor speranțe.

Guvernul sovietic este dispus să facă tot pentru ca robia colonială să se năruie încă astăzi, pentru ca încă astăzi problemele dezarmării să capete o rezolvare concretă și practică.

Guvernul sovietic este dispus să facă tot pentru ca încă astăzi să fie interzise experiențele cu arma nucleară, pentru ca această armă de exterminare în masă să fie interzisă și distrusă.

Pot spune că acestea sînt probleme complexe, că ele nu pot fi rezolvate dintr-o mișcare. Dar aceste probleme puse de viața trebuie să fie rezolvate pînă ce nu e prea tîrziu. Nu trebuie să ne eschivăm de la rezolvarea lor.

În încheierea cuvîntării mele vreau să sublinieze încă odată că guvernul sovietic, călăuzindu-se de interesele poporului sovietic, de interesele cetățenilor unui stat socialist liber, propune din nou tuturor — să vorbim, să discutăm în contradictoriu, dar să rezolvăm problemele dezarmării generale și totale, să înmormîntăm colonialismul blestemat de omenire.

Nu trebuie să mal tergiversăm lucrurile, nu trebuie să mai zăbovim. Popoarele tuturor statelor, indiferent de sistemul social pe care l-ar avea aceste state, așteaptă ca Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite să adopte, în sfîrșit, hotărîri care să corespundă năzuințelor popoarelor.

Multumesc, domnilor, pentru atenție!

(Sublinierile aparțin redacției)

Lucrările sesiunii Adunării Generale a O.N.U.

Ședința din 23 septembrie

NEW YORK 23 (Agerpres). TASS: Pentru cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale ziua de 23 septembrie a fost o zi mare. În ședința plenară de dimineață a luat cuvîntul conducătorul delegației sovietice, N. S. Hrușciov.

Uriașul interes față de cuvîntarea lui N. S. Hrușciov a crescut și mai mult și datorită faptului că în ajun în cadrul adunării a luat cuvîntul președintele S.U.A., Eisenhower. Unii observatori recunosc că discursul președintelui a provocat dezamăgire nu numai în rîndurile delegațiilor la adunare, ci și în rîndurile cercurilor largi ale opiniei publice americane. După cum recunoaște ziarul „New York Times”, nici în problema dezarmării generale și totale, și nici într-o serie de alte probleme actuale de extremă importanță, discursul lui Eisenhower nu a cuprins nimic nou.

Ședința s-a deschis la ora 10.40. Kwame Nkrumah, președintele Ghana, a vorbit despre deșteptarea Africii. Africa năzuiește spre libertate și ca trebuie să fie liberă. Aceasta este o chemare, dar în același timp și un semnal pentru acei care manifestă tendința de a ignora — a spus vorbitorul. El a condamnat cu hotărîre politica dusă de imperiaलिști în Congo.

Nkrumah a propus ca în viitor Africii să i se acorde un loc de membru permanent în Consiliul de Securitate.

Președintele da apoi cuvîntul lui N. S. Hrușciov.

În încheierea solemnă a sălii izbucnesc aplauze furtunoase cînd președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. se ridică de la locul său și se îndreaptă spre tribună. Ropul de aplauze continuă pînă ce răsună glasul liniștit și ferm al șefului guvernului sovietic.

Cuvîntarea sa a fost ascultată cu o mare atenție și subliniată în repetate rînduri cu aplauze.

Stabilirea ordinei de zi a sesiunii

Recomandarea celor două propuneri ale R. P. Romine

NEW YORK 23 (Agerpres). — Comitetul general al Adunării Generale s-a întrunit joi după-amiază în prima sa ședință.

După ce comitetul a hotărît să recomande Adunării Generale includerea pe ordinea de zi a primelor 66 de puncte aflate pe agenda provizorie, s-a ajuns la punctul intitulat „dezarmarea și situația privind îndeplinirea rezoluției 1378 (XIV) din 20 noiembrie 1959 asupra problemei dezarmării” punct propus de U.R.S.S.

Delegația americană, în intenția de a minimaliza discuția în problema dezarmării și a împiedica o discuție aprofundată, a încercat, de altfel fără să reușească, să grupeze într-un singur punct toate propunerile pentru ordinea de zi privind dezarmarea. Reprezentanții Uniunii Sovietice, Indiei, Romîniei și Iugoslaviei s-au opus unei asemenea proceduri. Poziția delegației americane, a spus V. A. Zorin, ne face să ne îndoim dacă Statele Unite intenționează în genere să discute serios problema dezarmării. Delegatul U.R.S.S. a insistat ca toate problemele de zărmăriș să fie prezentate spre examinare Adunării Generale ca puncte de sine-stătătoare.

Reprezentantul romîn, F. Mezinrescu, a subliniat că dacă s-ar adopta propunerea americană, aceasta ar avea drept efect o diminuare a importanței rezoluției din 1959 și o minimalizare a problemei însăși.

Intenția delegației americane era atît de cusută cu atît albă, încît nici un alt membru al Comitetului General nu a susținut poziția lui Wadsworth. Comitetul General a hotărît să recomande includerea pe ordinea de zi a celor patru puncte privind dezarmarea în mod separat.

Jocurile balcanice de atletism

ATENA (prin telefon de la trimisul nostru special). Pentru cei peste 50.000 de atleți, prezenți în tribunele stadionului Panathinaiko, pentru sportivii celor 5 țări participante la „Jocurile balcanice de atletism” — Grecia, România, Bulgaria, Turcia și Iugoslavia, „Săptămîna balcanicadel atletice” simbolizează nu numai o confruntare sportivă cu vechi tradiție, ci și un prilej de a stringe legăturile de prietenie între popoarele din această parte a Europei.

Un moment emoționant a fost acela cînd desupra stadionului s-a înălțat steagul Jocurilor balcanice, creat după macheta adusă de delegația romînă. Este ora 19.30. Se aprind toate reflectoarele și odată cu intrarea oficialilor, este anunțat rezultatul obținut în cursul zilei de atletă noastră Lia Manoliu, care a cîștigat proba de disc cu o aruncare de 52,03 m., stabilind un nou record balcanic. Zoltan Vámos ne aduce apoi satisfacția unei victorii în cursa de 800 m. băieți, unde câștigă deasupra cu timpul de 1.52,7. În finala pe 100 m., fetele ne aduc o nouă victorie prin Crista Mackay (12,2).

Proba de 10.000 metri a început la ora 21,45 și a fost un mare spectacol oferit atenienilor. Reprezentantul nostru C. Grecusu, care a condus aproape tot timpul, termină cursa în finisul său caracteristic, lîcîndu-și a tersurului direct cu 20 metri în urmă. Timpul realizat de Grecusu este de 30.18,4. Au mai curerit titluri de campioni balcanici: Cîray (Turcia) la 800 m. plat femei; Bezjak (Iugoslavia) la cîrcan; Govad (Iugoslavia) la 400 m. garduri; Blicivour (Bulgaria) la 100 m. plat; Maidau (Iugoslavia) la înălțime și Tzakarikas (Grecia) la greutate.

Jocurile Balcanice continuă. C. MANTU.

(Agerpres)

INFORMAȚII

● Joi s-a înapoiat în Capitală, venind de la Praga, delegația de activiști ai Partidului Muncitoresc Român care a făcut o vizită în R. S. Cehoslovacă, în cadrul schimbului de experiență în domeniul agriculturii între cele două țări.

● Delegația a fost condusă de tov. Nicolae Marchian, membru al C.C. al P.M.R., prim-secretar al Comitetului regional Stalin al P.M.R.

● Vineri după-amiază Uniunea scriitorilor din R. P. Romîni și Sfatul popular al Capitalei, Casa de cultură „Pétofi Sandor” au organizat la Casa de cultură „Pétofi Sandor” din Capitală o festivitate consacrată marelui scriitor clasic maghiar Mikszáth Kálmán, cu prilejul comemorării a 50 de ani de la moartea acestuia.

● La cinematograful „Patria” din Capitală a avut loc vineri seara deschiderea celui de-al doilea Festival internațional al filmului de păpuși și marionete.

● Turul ciclist: Etna Iasi — Bacău a fost cîștigată de belgianul Heuvelman. În clasamentul general continuă să conducă Ziegler și echipa R. P. Romîne (tineret). Astăzi se dispută etapa Bacău — Focșani.

(Agerpres)